

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับค่านิยมแฟชั่น

ชื่อ NEW ARRIVAL

SPECIFIC FASHION DESIGN MAGAZINE

"NEW ARRIVAL"

นายกฤษฎา ภควัดสุนทร

MR.KRITSADA PHAKAWATSOONTORN

เลขหน้.....
เลขทะเบียน..... 44874
วัน, เดือน, ปี 15 ส.ค. 2546

.b.....
.i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาศิลปะการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีกรณีนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับคำนิยามแฟชั่น

ชื่อ NEW ARRIVAL

SPECIFIC FASHION DESIGN MAGAZINE

“NEW ARRIVAL”

นายกฤษดา ภักวัตสุนทร

Mr. KRITSADA PHAKAWATSOONTORN

ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 12/6/45
(อาจารย์พีรพงษ์ พงษ์ประภาพันธ์)

หัวหน้าภาควิชา.....วันที่ 7 June 45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ภายในเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
(อาจารย์ธีรศักดิ์ รักใหม่)
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ ออกแบบนิตยสารเฉพาะด้านเกี่ยวกับค่านิยมแฟชั่น
(SPECIFIC FASHION DESIGN MAGAZINE)
ชื่อ นายกฤษดา ภาควัฒสุนทร
สาขาวิชา นิเทศศิลป์
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2544
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์พีรพงษ์ พงษ์ประภาพันธ์

บทคัดย่อ

จากการศึกษาโครงการนี้วัตถุประสงค์สำคัญคือ ศึกษาแนวทางที่ถูกต้องและแนวทางใหม่ ๆ สำหรับการทำนิตยสาร เพื่อนำเสนอรูปแบบและแนวคิดให้โดดเด่นมีความน่าสนใจ สำหรับการทำงานออกแบบนิตยสารเฉพาะทางที่เกี่ยวกับค่านิยมแฟชั่น ซึ่งการนำเสนอของนิตยสารจะแตกต่างจากนิตยสารที่มีอยู่โดยทั่วไปตามท้องตลาด โดยนำเสนอรูปแบบที่เน้นเชิงพาณิชย์เป็นหลัก การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนิตยสาร จึงรวบรวมข้อมูลทางการออกแบบเป็นหลักให้มีความน่าสนใจตรงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นคนทำงานด้านนี้หรือผู้สนใจในแวดวงแฟชั่น โดยใช้ประโยชน์ในแง่ของการจัดหน้าให้มีความเหมาะสมกับ สิ่งที่น่าสนใจและน่าสนใจรวมถึงการใช้สีและรูปทรงต่าง ๆ มาประกอบกับเรื่องที่น่าสนใจ เพื่อตอบรับความต้องการ และความสนใจทางด้านนี้ โดยใช้เวลาในการศึกษา และจัดทำโครงการวิทยานิพนธ์เพื่อเป็นแนวทางต่อตนเอง และการทำงานด้านนี้ในอนาคต ซึ่งได้ถูกรวบรวมไว้ หนังสือฉบับนี้จะกล่าวรายละเอียดในส่วนต่อไป

วิธีการค้นคว้า

เพื่อกำหนดแนวทางเพื่อความเข้าใจในส่วนต่าง ๆ สำหรับการนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานออกแบบนิตยสารเฉพาะทางด้านแฟชั่นดีไซน์ ข้าพเจ้าจึงจัดทำการศึกษาครั้งนี้

1. ศึกษา นิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียงกันทั้งของในประเทศและต่างประเทศ
2. ค้นคว้าหาข้อมูลทางด้านกราฟฟิกที่น่าสนใจ
3. ศึกษา ลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย
4. ศึกษา คำนีการออกแบบนิตยสาร, การจัดวาง และประเภท
5. การใช้รูปแบบต่าง ๆ ในนิตยสาร

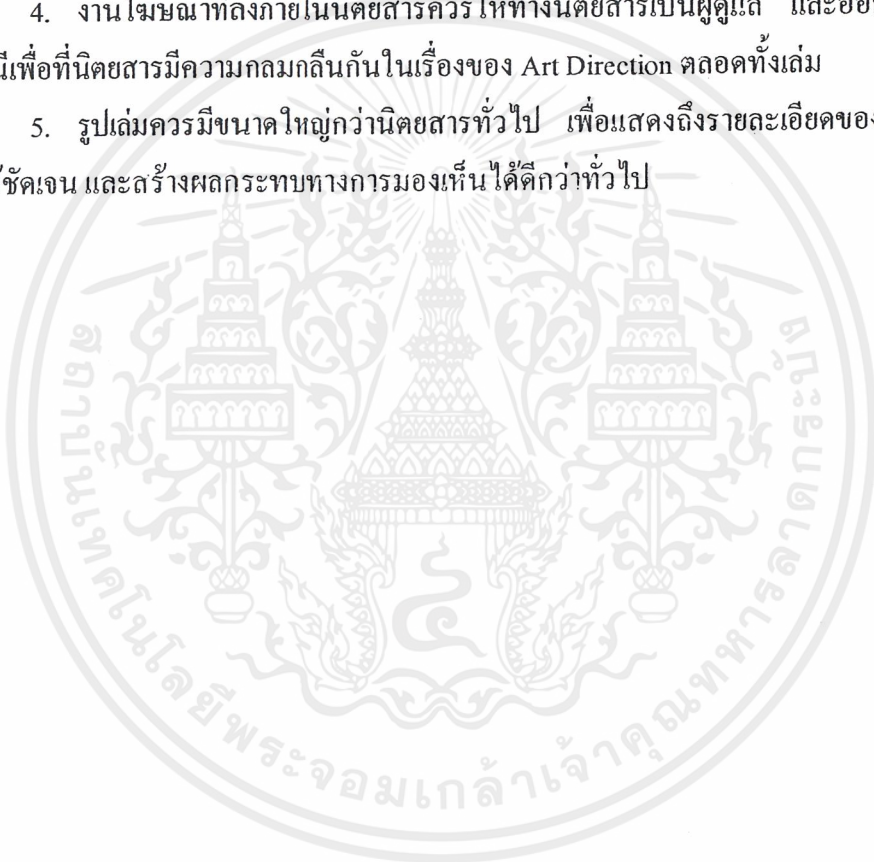
สรุปผล

1. นิตยสารที่มีอยู่ในประเทศส่วนใหญ่จะพูดถึงเรื่องรวมๆ มากกว่าเรื่องที่จะเป็นเฉพาะทาง และส่วนใหญ่ไม่ได้เน้นในเรื่องการออกแบบจัดวางเท่าที่ควร ซึ่งต่างกับนิตยสารต่างประเทศที่จะให้ความสำคัญกับการออกแบบจัดวางรวมถึงการเลือกใช้วัสดุในการพิมพ์ และยังมีนิตยสารที่พูดถึงเรื่องเฉพาะทางอยู่เป็นจำนวนมาก
2. ส่วนใหญ่นิตยสารที่น่าสนใจเกี่ยวกับค่านิยมแฟชั่นที่มีอยู่ในประเทศไทย จะถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบที่เน้นเชิงพาณิชย์ (Hard Sale) เป็นหลักยังขาดการนำเสนอในด้านของแนวคิดที่มาของการออกแบบ ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญและควรนำเสนอ
3. ลักษณะของกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ทำงานด้านนี้หรือคนทั่วไปที่มีความสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะให้ความสำคัญทางด้านการออกแบบ และจัดวางให้มีความสอดคล้องกับเรื่อง และเนื้อหาที่จะนำเสนอในหัวข้อนั้น ๆ
2. การนำเสนอสิ่งที่แปลกใหม่และทันสมัยอยู่ตลอดเวลา
3. ในแต่ละเล่มควรมีประเด็นในการพูดที่แตกต่างกันออกไปเพื่อความน่าสนใจ และไม่น่าเบื่อ
4. งานโฆษณาที่ลงภายในนิตยสารควรให้ทางนิตยสารเป็นผู้ดูแล และออกแบบให้ในบางกรณีเพื่อที่นิตยสารมีความกลมกลืนกันในเรื่องของ Art Direction ตลอดทั้งเล่ม
5. รูปเล่มควรมีขนาดใหญ่กว่านิตยสารทั่วไป เพื่อแสดงถึงรายละเอียดของงานที่นำมาเสนอ ได้ชัดเจน และสร้างผลกระทบทางการมองเห็นได้ดีกว่าทั่วไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

การทำศิลปนิพนธ์ในครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี หลังจากใช้เวลาในการค้นคว้า และจัดทำเป็นระยะเวลานาน ด้วยความช่วยเหลือและดูแลเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จากบุคคลหลาย ๆ ท่านที่ให้คำปรึกษาแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข

ขอขอบคุณ	คุณอนันดา	ธาดาเจริญ
	คุณมัญจมาศ	นำเบญจพล
	คุณธนนัท	ธนากรกานต์
	คุณยุทธพงศ์	สคเจริญ

กฤษฎา ภาควิชาสุนทร

มีนาคม 2545

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและตั้งอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ความสำคัญของโครงการ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	2
2. ประวัติความเป็นมา	
2.1 ประวัติของนิตยสาร.....	3
2.2 ประเภทของนิตยสาร.....	5
3. การรวบรวมข้อมูล	
3.1 ศึกษา นิตยสารที่มีลักษณะใกล้เคียง.....	8
3.2 ศึกษาวิธีการออกแบบปัจจุบัน.....	9
3.3 ตัวอย่างข้อมูล.....	30
4. ขั้นตอนการทำงาน	
4.1 การวางแผนทางของนิตยสาร.....	32
4.2 การวางแผนทางของ Art Direction.....	32
4.3 สรุปเนื้อหา.....	35
4.4 ตัวอย่างแบบร่าง.....	37
5. งานที่สำเร็จแล้ว	
5.1 งานที่สำเร็จแล้ว.....	41
บรรณานุกรม.....	98
ประวัติผู้เขียน.....	99

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและตั้งอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

รูปที่

1. ตัวอย่างแบบร่างหน้าสารบัญ.....	37
2. ตัวอย่างแบบร่างหน้าโฆษณา.....	38
3. ตัวอย่างแบบร่างหน้า Thai Fabric.....	39
4. ตัวอย่างแบบร่างหน้าปก.....	40
5. หน้าปกนิตยสาร.....	41
6. หน้าที่ 3 / หน้า concept issue.....	42
7. หน้าที่ 4 / หน้าสารบัญ.....	43
8. หน้าที่ 5 / หน้าสารบัญ.....	44
9. หน้าที่ 6 / หน้าคอลัมน์ Street Styler.....	45
10. หน้าที่ 7 / หน้าคอลัมน์ Street Styler.....	46
11. หน้าที่ 8 / หน้าคอลัมน์ Street Styler.....	47
12. หน้าที่ 9 / หน้าคอลัมน์ Street Styler.....	48
13. หน้าที่ 10 / หน้า divider1.....	49
14. หน้าที่ 11 / หน้า divider1.....	50
15. หน้าที่ 12 / หน้าคอลัมน์ news.....	51
16. หน้าที่ 13 / หน้าคอลัมน์ news.....	52
17. หน้าที่ 14 / หน้าคอลัมน์ new collection.....	53
18. หน้าที่ 15 / หน้าคอลัมน์ new collection.....	54
19. หน้าที่ 16 / หน้าคอลัมน์ new collection.....	55
20. หน้าที่ 17 / หน้าคอลัมน์ new collection.....	56
21. หน้าที่ 18 / หน้าคอลัมน์ new face.....	57
22. หน้าที่ 19 / หน้าคอลัมน์ new face.....	58
23. หน้าที่ 20 / หน้าคอลัมน์ new face.....	59
24. หน้าที่ 21 / หน้าคอลัมน์ new face.....	60
25. หน้าที่ 22 / หน้าคอลัมน์ new face.....	61
26. หน้าที่ 23 / หน้าคอลัมน์ new face.....	62
27. หน้าที่ 24 / หน้าคอลัมน์ new face.....	63

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

28. หน้าที่ 25 / หน้าคอลัมน์ new face.....	64
29. หน้าที่ 26 / หน้า Divider 2	65
30. หน้าที่ 27 / หน้า Divider 2	66
31. หน้าที่ 28 / หน้าโฆษณา The body shop.....	67
32. หน้าที่ 29 / หน้าคอลัมน์ Surrealism.....	68
33. หน้าที่ 30 / หน้าคอลัมน์ Surrealism.....	69
34. หน้าที่ 31 / หน้าคอลัมน์ Surrealism.....	70
35. หน้าที่ 32 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	71
36. หน้าที่ 33 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	72
37. หน้าที่ 34 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	73
38. หน้าที่ 35 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	74
39. หน้าที่ 36 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	75
40. หน้าที่ 37 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	76
41. หน้าที่ 38 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	77
42. หน้าที่ 39 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	78
43. หน้าที่ 40 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	79
44. หน้าที่ 41 / หน้าคอลัมน์ Analyze This.....	80
45. หน้าที่ 42 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	81
46. หน้าที่ 43 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	82
47. หน้าที่ 44 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	83
48. หน้าที่ 45 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	84
49. หน้าที่ 46 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	85
50. หน้าที่ 47 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	86
51. หน้าที่ 48-49 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	87
52. หน้าที่ 50 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	88
53. หน้าที่ 51 / หน้าคอลัมน์ Thai Fabric.....	89
54. หน้าที่ 52 / หน้าคอลัมน์ new community.....	90
55. หน้าที่ 53 / หน้าคอลัมน์ new community.....	91
56. หน้าที่ 54 / หน้าคอลัมน์ new community.....	92
57. หน้าที่ 55 / หน้า Next Issue	93

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

58. หน้าที่ 56 / หน้าคอลัมน์ Self-Service.....	94
59. หน้าที่ 57 / หน้าคอลัมน์ Self-Service.....	95
60. หน้าที่ 58 / หน้าโฆษณา Adidas.....	96
61. หน้าที่ 59 / ปกหลัง.....	97

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของโครงการ

ปัจจุบันสื่อสิ่งพิมพ์ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อผู้บริโภค เนื่องจากหาซื้อได้ง่ายราคาไม่สูงสามารถเข้าถึงได้มากกว่าสื่อประเภทอื่น และสื่อสิ่งพิมพ์สามารถแยกออกได้อีกหลายประเภท นิตยสารก็ถือเป็นอีกหนึ่งประเภท ซึ่งส่งอิทธิพลแก่การดำรงชีวิตของคนในปัจจุบัน และยังแสดงถึงวัฒนธรรม, ค่านิยมของสังคม หรือกลุ่มคนได้เป็นอย่างดี ซึ่งนิตยสารตามท้องตลาดที่นำเสนอค่านิยมของคนในปัจจุบัน ยังคงเน้นหนักในเรื่องเชิงพาณิชย์ ผู้รับสื่อยังคงเป็นผู้ตามและยังมีความเข้าใจในค่านิยมแฟชั่นในแบบที่คิด เนื่องจากนิตยสารที่มีเนื้อหาดังกล่าว ส่วนใหญ่จะนำเสนอออกมาไม่ลึกซึ้งและไม่ได้เน้นถึงแนวคิดที่น่าสนใจของผู้ออกแบบ

โครงการนี้จึงคิดขึ้นมาเพื่อสร้างมุมมอง, ทักษะคิดและความเข้าใจในงานด้านการออกแบบ เพื่อนำเสนอค่านิยมแฟชั่นในแบบที่ถูกต้อง โดยนิตยสารจะสอดแทรกลงในเนื้อหาหรือแนวคิดต่าง ๆ ให้ผู้อ่านได้ตีความ โดยใช้กราฟฟิก, แนวคิด และความรู้ในด้านนิเทศศิลป์ สร้างความแปลกใหม่, น่าสนใจ และน่าติดตามแก่นิตยสาร

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการออกแบบนิตยสารเฉพาะทาง
2. เพื่อค้นคว้าและทดลองวิธีการนำเสนอ การออกแบบจัดวางในรูปแบบใหม่
3. เพื่อศึกษางานกราฟฟิกและความน่าสนใจในนิตยสาร
4. เพื่อศึกษาแนวทางการออกแบบกราฟฟิกและตัวอักษรในการจัดทำนิตยสาร
5. เพื่อศึกษาการใช้สีและองค์ประกอบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับเนื้อหา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มเป้าหมาย

ชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี อาศัยอยู่ในเมืองทันสมัย เปิดกว้าง มีเหตุผลให้ความสำคัญกับการแต่งกายและแฟชั่น ต้องการสิ่งใหม่ ๆ เสมอ

แนวทางบรรณูปเป้าหมาย

1. ด้านข้อมูล
 - 1.1 ศึกษาพฤติกรรมของผู้อ่านนิตยสาร
 - 1.2 ศึกษาพฤติกรรมในการบริโภคสินค้า และผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภค
 - 1.3 ศึกษา นิตยสารทั่วไปที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการนำเสนอค่านิยมแฟชั่น
 - 1.4 ศึกษา และจัดเก็บสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์หรือสื่อสารในระดับที่ใกล้เคียงกัน
2. ด้านวิเคราะห์
 - 2.1 หากจุดเด่นทั้งข้อดีและข้อเสียของนิตยสารเฉพาะทางที่แตกต่างจากนิตยสารอื่นๆ เพื่อหาแนวความคิดในการออกแบบ
 - 2.2 ค้นคว้า และวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมแฟชั่นของผู้รับสื่อ เพื่อสรุปเป็นประเด็นเนื้อหาของนิตยสาร
3. ทดลองออกแบบกราฟฟิก พร้อมทั้งจัดวางตัวอักษรแบบร่างเกือบเหมือนจริง
4. นำเสนอแบบร่าง
5. ปรับปรุงแก้ไขแบบร่าง แก้ไขและพัฒนางานให้ได้แบบที่สมบูรณ์
6. ผลิตงาน

1.3 ขอบเขตของโครงการ

งานสำเร็จจะเป็นนิตยสารเฉพาะทางที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับค่านิยมแฟชั่นขนาด 31 x 35 cm. จำนวน 60 หน้า พิมพ์บนกระดาษปอนด์สีขาวพร้อมเย็บเล่ม จำนวน 1 เล่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมา

2.1 ประวัติของนิตยสาร

คำว่า Magazine (นิตยสาร) มาจากภาษาฝรั่งเศสว่า Magasin ซึ่งความหมายเริ่มต้นของ Magazine ก็คือโรงพัสดุ (Storehouse) นิตยสารในระยะแรก ๆ ในอังกฤษและยุโรปเป็นที่รวมของ ภาพวาด ร้อยกรอง ร้อยแก้ว และการเขียนเรื่องเกี่ยวกับเรื่องหลายประเภท

นิตยสารหมายความถึงสิ่งพิมพ์ที่เย็บเล่ม และมีปก โดยมีกำหนดออกเป็นประจำ

แฟรงค์ ลูเธอร์ มอทท์ (Frank Luther Mott) ให้ความหมายของนิตยสารว่าเป็น "เอกสารที่เย็บเล่มออกเป็นประจำ และมีเนื้อหาหลากหลาย"

พจนานุกรมในสหรัฐอเมริกาให้ความหมายนิตยสารไว้ว่า "คือสิ่งพิมพ์ที่โดยปกติเป็นปกอ่อน และบางครั้งมีภาพออกเป็นประจำตามระยะเวลาที่กำหนด และมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง, บทความ ฯลฯ โดยนักเขียนหลายคน และโดยปกติจะมีโฆษณาด้วย"

นิตยสารเกิดในยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 17 หนึ่งในบรรดานิตยสารฉบับแรก ๆ คือ Journal des Seavans แห่งกรุงปารีส ออกเมื่อ ค.ศ. 1665 เริ่มแรกนิตยสารนี้บรรจุเนื้อหาอื่น ๆ เพื่อเข้าไป ต่อมาในปลายศตวรรษที่ 17 และต้นศตวรรษที่ 18 นิตยสารบางฉบับก็ได้มุ่งเรื่องขบขัน บางฉบับก็ตอบคำถามจดหมายจากผู้อ่าน และบางฉบับได้นำเอาคุณภาพทางวรรณกรรมเข้ามาสู่วงการนิตยสาร เช่น นิตยสาร Taller และ Spectator ของอังกฤษ

นิตยสารฉบับแรกของอังกฤษคือ Review ของแดเนียล เดอโฟ (Daniel Defoe) ซึ่งออกในปี ค.ศ. 1704 ในกรุงลอนดอน เดอโฟเคยถูกจำคุกเพราะแสดงความคิดเห็นต่อด้านศาสนาจักรของอังกฤษ หลังออกจากคุกเขาเริ่มออกนิตยสารรายสัปดาห์ สิ่งที่เป็นความแตกต่างระหว่าง Review กับหนังสือพิมพ์ในยุคนั้นก็คือ นอกจากจะตีพิมพ์ข่าวแล้วยังมีการตีพิมพ์สารคดีด้วย ต่อมาก็พิมพ์ถี่ขึ้นเป็น 3 ฉบับต่อสัปดาห์ นิตยสาร Review พิมพ์ได้นาน 9 ปีก็ล้มเลิกไป

ต่อมามีนิตยสารอีก 2 ฉบับคือ Taller และ Spectator โดยริชาร์ด สตีล (Richard Steele) Taller เริ่มพิมพ์ในปี ค.ศ. 1709 ซึ่งมีขอบเขตของเนื้อหาว่ากว่า Review เนื้อหาของ Taller ประกอบด้วยเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรม ข่าวต่างประเทศ การวิจารณ์ละคร และเรื่องความขบขัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ริชาร์ด สตีล ได้ร่วมกับ โจเซฟ แอดดิสัน (Joseph Addison) Spectator ฉบับแรกในเดือน มีนาคม ค.ศ. 1711 นิตยสาร Spectator มีส่วนสำคัญต่อวรรณกรรมของอังกฤษ

ต่อมาไม่นานก็มีนิตยสารอื่น ๆ ออกมาเลียนแบบนิตยสารทั้งสอง เช่น The Guardian, The Englishman, Town Talk, Tea Table, Chit Chat, The Plebeian Grub Street Journey

อย่างไรก็ตาม นิตยสารฉบับแรกที่ใช้ชื่อว่า Magazine ก็คือนิตยสารของเอ็ดเวิร์ด เคฟ (Edward Cave) แห่งลอนดอน ซึ่งได้ออกนิตยสารชื่อ Gentleman's Magazine ในปี ค.ศ. 1731

ในสหรัฐอเมริกา เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin) ซึ่งได้ออกหนังสือพิมพ์ The Pennsylvania Gazette อยู่ก็ได้ได้ออกนิตยสารชื่อ General Magazine เมื่อต้นปี ค.ศ. 1741 โดยการกำหนดว่าเป็นการรวมบทความจากหนังสือ, เอกสารและหนังสือพิมพ์ เอกสารทางการเมืองและข่าวกิจกรรมของรัฐสภา ซึ่งมีผลกระทบต่ออาณานิคม (ขณะนั้นอเมริกาเป็นอาณานิคมของอังกฤษ) เป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของนิตยสารนี้ด้วย General Magazine จัดเป็นหนึ่งในบรรดานิตยสารฉบับแรก ๆ ที่พยายามบรรจุเนื้อหาเพื่อมวลชนผู้รับสาร (Mass Audience) อย่างแท้จริง

นิตยสารของโทมัส เพน (Thomas Paine) ที่ชื่อ Common Sense แม้จะมีอายุสั้น (มกราคม ค.ศ. 1775 ถึง กรกฎาคม ค.ศ. 1776) แต่ก็ยังเป็นเอกสารที่กระจายความคิดของอาณานิคมในการที่จะแยกตัวออกจากอังกฤษให้แพร่หลายไปได้

ปี ค.ศ. 1830 หลุยส์ โกเดย์ (Louis Goday) ได้พิมพ์ Goday's Lady's Book ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงขึ้น เสนอเรื่องเกี่ยวกับแฟชั่นของผู้หญิง กิริยามารยาท และเรื่องบ้าน จึงเป็นนิตยสารที่เป็นที่นิยมในยุคนั้น

ด้วยการพัฒนาของการถ่ายภาพ ภาพ Illustrations จึงกลายเป็นสิ่งที่สำคัญเท่ากับเนื้อเรื่องในนิตยสาร นิตยสาร Leslle's Weekly และนิตยสาร Harper's Weekly ของแฟรงค์ เลสลีย์ (Frank Leslle) จึงทำหน้าที่ในการเก็บบันทึกภาพและประวัติศาสตร์ของตอนปลายศตวรรษที่ 19

บรรยากาศที่ขยายตัวของเศรษฐกิจ และภูมิศาสตร์ในศตวรรษที่ 19 ทำให้นิตยสารได้เจริญรุ่งเรือง และเนื้อหาของนิตยสารก็ได้ขยายกว้างขวางขึ้น ผู้อ่านสามารถหาบทความได้ทั้งบทความเกี่ยวกับวิชาการ ความรู้ สภาพการทำงานหนักในอุตสาหกรรม ตลอดจนชีวิตในภาพตะวันตกของประเทศ

ในศตวรรษที่ 20 นิตยสารกลายเป็นสื่อเพื่อความบันเทิงอย่างแท้จริง นิตยสารสามารถทำรายได้จากการโฆษณาควบคู่ไปกับจำนวนจำหน่ายที่มีปริมาณมาก แต่นับตั้งแต่ ค.ศ. 1950 เป็นต้นมาที่โทรทัศน์ได้เข้ามาเป็นสื่อเพื่อความบันเทิง และแย่งรายได้โฆษณาไปจากนิตยสาร ทำให้นิตยสารหลายฉบับต้องปิดตัวลงไปเช่น Life, Look และ The Saturday Evening Post นิตยสารในปัจจุบันในสหรัฐอเมริกาจึงต้องหันมามุ่งเน้นความสนใจเฉพาะด้านของผู้อ่านเป็นสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ประเภทของนิตยสาร

โดยทั่วไปแล้ว นิตยสารแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ นิตยสารทั่วไป (Consumer or General Interest Magazine) กับนิตยสารเฉพาะด้าน (Specialized Magazine)

1. นิตยสารทั่วไป

เป็นนิตยสารที่มีเนื้อหากว้างขวางเป็นที่สนใจของคนทั่วไป อย่างไรก็ตาม นิตยสารทั่วไปยังสามารถแบ่งย่อยออกไปได้อีกตามลักษณะความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งแม้จะดูเหมือนว่ามีลักษณะเฉพาะ แต่ก็เป็นเรื่องที่คนทั่วไปสนใจ มีผู้อ่านจำนวนมาก นิตยสารทั่วไปแบ่งออกได้ดังนี้

- 1.1 นิตยสารผู้หญิง (Women's) ตัวอย่างเช่น คิงส์, เปรี๊ยะ, แพรว, สตรีสาร, สกุลไทย, แฟช, นรีวิว ฯลฯ หรือ McCall's ของสหรัฐอเมริกา
- 1.2 นิตยสารผู้ชาย (Men's) แมน, สะบัดช่อ, ระทึก, ทีเด็ด หรือ Playboy และ Penthouse ของสหรัฐอเมริกา
- 1.3 นิตยสารสมัยใหม่ (Sophisticated) เช่น The New Yorker
- 1.4 นิตยสารคุณภาพ (Quality) เช่น Harper's
- 1.5 นิตยสารเปิดเผยข้อเท็จจริง (Confess) เช่น True Story
- 1.6 นิตยสารข่าว (News) เช่น สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์, มติชนสุดสัปดาห์ หรือ Time และ News Week ของสหรัฐอเมริกา
- 1.7 นิตยสารกีฬา (Sports) เช่น ฟุตบอลสยาม, มวยโลก, เวิร์ดชอกเกอร์, สตาร์ชอกเกอร์ หรือ Sport Illustrated ของสหรัฐอเมริกา
- 1.8 นิตยสารท่องเที่ยว (Travel) เช่น เพื่อนเดินทาง, อนุสาร อ.ส.ท. หรือ Holiday ของสหรัฐอเมริกา
- 1.9 นิตยสารการสำรวจ (Exploration) เช่น National Geographic ของสหรัฐอเมริกา
- 1.10 นิตยสารขำขัน (Humor) เช่น Mad ของสหรัฐอเมริกา
- 1.11 นิตยสารบ้าน (Shelter) เช่น ตกแต่ง, บ้านในฝัน, บ้านและสวน หรือ Better Homes and Gardens ของสหรัฐอเมริกา
- 1.12 นิตยสารบันเทิง (Entertainment) เช่น คาราภาพยนตร์, ภาพยนตร์บันเทิง หรือ T.V. Guide ของสหรัฐอเมริกา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. นิตยสารเฉพาะด้าน

เป็นนิตยสารที่มีเนื้อหาเฉพาะด้านอย่างแท้จริง มุ่งที่ผู้สนใจในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ มีจำนวนจำหน่ายน้อยเนื่องมาจากมีผู้อ่านไม่มากนัก นิตยสารเฉพาะด้านแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 นิตยสารเกี่ยวกับเด็ก (Juvenile) เช่น Child Life
 - 2.2 นิตยสารการ์ตูนเรื่อง (Comic) เช่น Superman
 - 2.3 นิตยสารวรรณกรรมขนาดเล็ก (Little Literary) เช่น Prairie Schooner
 - 2.4 นิตยสารวิชาการ (Scholarly) เช่น Journalism Quarterly, Public Opinion Quarterly ในประเทศไทยได้แก่ วารสารทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วารสารนิเทศศาสตร์ วารสารสังคมศาสตร์ ฯลฯ
 - 2.5 นิตยสารการศึกษา (Educational) เช่น The Instructor
 - 2.6 นิตยสารธุรกิจ (Business) เช่น Business Week ในเมืองไทยได้แก่ การเงิน การธนาคาร, ธุรกิจไทย, ธุรกิจการเงิน
 - 2.7 นิตยสารวรรณกรรม (Literary) เช่น Hudson Review
 - 2.8 นิตยสารศาสนา (Religious) เช่น Christian Century
 - 2.9 นิตยสารอุตสาหกรรมหรือบริษัท (Industrial or Company) เช่น The Kraitsman
 - 2.10 นิตยสารการเกษตร (Farm) เช่น The Missouri Farmer
 - 2.11 นิตยสารขนส่ง (Transportation) เช่น Railway Age
 - 2.12 นิตยสารวิทยาศาสตร์ (Science) เช่น Scientific American
 - 2.13 นิตยสารการโต้แย้ง หรือความคิดเห็น (Discussion of Opinion) เช่น The Nation
- นอกจากนั้นก็มิตินิตยสารเกี่ยวกับงานอดิเรกต่าง ๆ เช่น การถ่ายภาพ ฯลฯ

นิตยสารในประเทศไทย

เมื่อหมอบลัดเลย์ มิชชันนารีอเมริกันเดินทางเข้ามาในประเทศไทย และได้จัดตั้งโรงพิมพ์พิมพ์หนังสือสอนศาสนาและหนังสืออื่น ๆ ออกมาเผยแพร่อย่างมากมาย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นความสำคัญถึงกับขอให้พิมพ์พระบรมราชโองการประกาศห้ามสูบฝิ่น เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2382 นับเป็นเอกสารทางราชการฉบับแรกที่ตีพิมพ์ขึ้นในประเทศไทย มี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำนวนถึง 9,000 ฉบับ ต่อมาหมอบลัดเลย์เกิดความคิดที่จะพิมพ์บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในและนอกประเทศ เพื่อให้คนไทยและชาวต่างประเทศที่ทำงานอยู่ในประเทศไทยอ่าน จึงได้พิมพ์หนังสือพิมพ์รายปักษ์ออกมาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ชื่อบางกอกเรคคอร์ด (Bangkok Recorder) ฉบับแรกออกในวันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2387 ซึ่งตรงกับวันชาติของสหรัฐอเมริกา เนื้อหาที่พิมพ์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวทางการเมือง ประกาศเกี่ยวกับการค้าขาย รายงานข่าวจากอเมริกา ยุโรป ประเทศเพื่อนบ้านในเอเชีย

ต่อมาในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ซึ่งเสด็จขึ้นครองราชย์ในปี พ.ศ. 2394 ได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงพิมพ์หลวงขึ้นในบริเวณพระราชวังชั้นกลาง เรียกว่า "โรงพิมพ์อักษรพิมพ์การ" ซึ่งต่อมาได้ทรงออกหนังสือพิมพ์ฉบับแรกของคนไทยเป็นรายปักษ์เมื่อ พ.ศ. 2409 มีชื่อว่า "ราชกิจจานุเบกษา" (The Royal Gazette) เนื้อหาที่ตีพิมพ์ได้แก่ กฎหมาย, ระเบียบ, ประกาศต่าง ๆ ของราชการ และเรื่องราวอื่น ๆ ซึ่งเป็นพระราชวินิจฉัยของ พระองค์

ต่อมาในแผ่นดินพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นยุคทองของความสมัยใหม่ กิจการหนังสือพิมพ์ได้พัฒนาอย่างกว้างขวาง มีทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศออกหนังสือพิมพ์กันมากมายทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และบางฉบับก็พิมพ์ทั้งสองภาษาในฉบับเดียวกัน หนังสือพิมพ์รายวันฉบับแรก พิมพ์ออกในปี พ.ศ. 2411 ชื่อ สยามเดลี แอดเวอร์ไทเซอร์ (The Siam Daily Advertiser) เป็นหนังสือพิมพ์ของชาวต่างประเทศ ส่วนหนังสือพิมพ์รายวันฉบับแรกของคนไทยคือ คอร์ท (Court) ออกครั้งแรกเมื่อวันอาทิตย์ที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2418 โดยพระบรมวงศานุวงศ์ที่ยังทรงพระเยาว์รวม 11 พระองค์ ร่วมกันก่อตั้ง ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็น "ข่าวราชการ" เมื่อปี พ.ศ. 2419 ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 โดยทรงเริ่มวางรากฐานให้หนังสือพิมพ์เป็นฐานันดรที่มีเกียรติภูมิ และศักดิ์ศรี ทรงเขียนลงหนังสือพิมพ์ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ในปี พ.ศ. 2451 ทรงออกหนังสือพิมพ์รายวันชื่อ "ไทย" ทรงมีนามปากกาในการเขียนบทความและกวีหลายนามปากกา เช่น อัสวพาหุ รามจิตติ พันแหลมฯ

สำหรับนิตยสารในประเทศไทยนั้น นิตยสารฉบับแรกของคนไทยคือ ธุโรธวาท ของพระองค์เจ้าเกษมสัตโสภาศย์ ออกในระหว่างปี พ.ศ. 2417-2418 เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับราชการบ้าง เรื่องต่างประเทศบ้าง มีสุภาพชนสนใจ บทกวี โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน บทละคร นิทาน รวมทั้งแจ้งความโฆษณาสินค้าด้วย

เมื่อปี พ.ศ. 2533 มีหนังสือพิมพ์รายวันในประเทศไทยจำนวน 21 ฉบับ ทั้งภาษาไทย อังกฤษ และจีน ส่วนนิตยสารมีถึง 220 ฉบับ สาเหตุที่มีนิตยสารมากมายเนื่องจากแต่ละฉบับมีเนื้อหาเฉพาะ เช่น ผู้หญิง ผู้ชาย เด็ก วัยรุ่น ธุรกิจ การเมือง การท่องเที่ยว ถ่ายภาพ ศิลปวัฒนธรรม สุขภาพ มวย ฟุตบอล กอล์ฟ รอดยนต์ ดารา เพลง ทีวี บ้าน ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาวิทยสารที่มีลักษณะใกล้เคียง

นิตยสาร แอล ประเทศไทย (HACHETEE FILIPACCHI ASIA-PACIFIC)

แอล เป็นนิตยสารแฟชั่นสตรีชั้นนำจากประเทศ ฝรั่งเศส ที่มียอดขายอันดับ 1 ทั่วโลก แอล ฉบับภาษาไทยออกวางจำหน่ายครั้งแรกในวันที่ 27 ตุลาคม 2537 ร่วมทุนกันระหว่างบริษัท โปสท์ พับลิชซิ่ง จำกัด เจ้าของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ และ HACHETEE FILIPACCHI PRESS เจ้าของนิตยสารแอลจากประเทศฝรั่งเศส

แอล ฉบับภาษาไทยจะตอบสนองความต้องการของผู้่านที่ต้องการรู้ข่าวคราวความคืบหน้าของวงการแฟชั่นในต่างประเทศ พร้อมทั้งนำเสนอบทความที่สะท้อนวิถีชีวิตแบบไทย รวมทั้งวัฒนธรรมและแฟชั่นในสังคมไทย โดยกลุ่มเป้าหมายเป็นชาวไทย ซึ่งเป็นสตรีอายุระหว่าง 20-35 ปี ผู้มีรสนิยม และกำลังซื้อสูง

การสำรวจผู้่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของแอลชาวไทยแสดงให้เห็นว่า ผู้่านที่เป็นกลุ่มเป้าหมายต้องการรับทราบความเป็นไปของแฟชั่นทันสมัย และแนวทางการใช้ชีวิตที่หลากหลาย

ผลการสำรวจในด้านแฟชั่นแสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งอยู่ในช่วงวัย 20-25 ปี และ 26-30 ปี ในด้านความงามนั้น 83% ของผู้ตอบแบบสอบถามนั้นเข้าร้านเสริมสวยเป็นประจำ โดยเฉพาะผู้ที่มีอายุมาก โดยในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา แนวโน้มการจับจ่ายผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าและความงามเพิ่มมากขึ้น ผู้ตอบแบบสอบถามยอมรับว่าติดตามแนวโน้มแฟชั่นตะวันตกใกล้ชิดกว่าเดิม

ในด้านการจับจ่ายส่วนบุคคล ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ใช้เงินประมาณ 5,000-10,000 บาท กับการซื้อเสื้อผ้า และ 1,000-3,000 บาท ในการซื้อเครื่องสำอางค์ และกระเป๋าถือ โดยผู้ตอบแบบสอบถาม 24% ใช้เงินกว่า 1,000 บาทในการซื้อนาฬิกา

ส่วนประกอบของนิตยสาร แอล

แฟชั่น	40%
สุขภาพความงาม	30%
การดำเนินชีวิต	20%
- ท่องเที่ยว	
- อาหาร	
- ตกแต่ง	
- สัมภาษณ์	
ความบันเทิง	10%
- ภาพยนตร์	
- หนังสือ	
- ศิลปะ	

3.2 ศึกษาวิธีการออกแบบจัดวาง

ข้อมูลการออกแบบและจัดวางนิตยสาร

ข้อเสนอแนะในการเลือกใช้ตัวอักษรพิมพ์และลักษณะการเรียงพิมพ์

1. ความสนใจของผู้อ่านต่อเนื้อหา เช่น หากเป็นเรื่องที่ผู้อ่านต้องให้ความสนใจอย่างจริงจังให้อ่านอย่างต่อเนื่องด้วยตนเอง อาจใช้ตัวพิมพ์ที่มีขนาดเล็กก็ได้ แต่หากเป็นเนื้อหาที่จำใจต้องอ่าน อาทิ หนังสือวิชาการ จะต้องคำนึงถึงการเลือกแบบตัวอักษรพิมพ์ที่เหมาะสม ไม่เมื่อยล้าในการอ่าน เป็นต้น

2. แบบของตัวหนังสือ เช่น ตัวอักษรภาษาอังกฤษแบบ SERIF จะอ่านง่ายกว่า แบบ

SANSERIF

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ขนาดของตัวอักษรพิมพ์ จะสัมพันธ์กับความกว้างของคอลัมน์ เช่น หากใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ขึ้น ขนาดความกว้างของคอลัมน์ควรกว้างตามขึ้นไปด้วย สำหรับขนาดของ “ตัวพื้น” ถือหลักว่าพยายามให้มีขนาดเล็กที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยที่สายตายังอ่านได้สบาย ทั้งนี้เพื่อประหยัดพื้นที่ในการพิมพ์

ตัวพื้นของไทย ใช้ขนาดประมาณ 12-16 Pt, สำหรับข่าวหนังสือพิมพ์ ก็ใช้ ขนาด 12 pt หากเป็นนิตยสารหรือหนังสือทั่วไปจะใช้ประมาณ 14-16 Pt.

Agate คือตัวอักษรพิมพ์ที่มีขนาดเล็กกว่าปกติ ในภาษาไทยคือตัวขนาดตั้งแต่ 10 Pt. ลงไป ถ้าเป็นตัวภาษาอังกฤษ ก็ขนาดต่ำกว่า 7 Pt. ลงไป

เหตุผลในการใช้ตัว Agate ทั้ง ๆ ที่มี Legibility ต่ำก็เพราะ บางกรณีมีข้อความ หรือรายชื่อจำนวนมาก ที่ต้องพิมพ์ลงไปในเรื่องที่จำกัด และเป็นเนื้อหาที่คนสนใจจะอ่านจริง ๆ เท่านั้น โดยไม่คำนึงว่า จะลำบากแค่ไหน มักใช้ในตารางต่าง ๆ อาทิ ตารางหุ้น, ราคาแลกเปลี่ยนเงินตรา, รายชื่อผู้ได้รับการประกาศผล หรือชิงโชครางวัลต่างๆ เป็นต้น

4. ความกว้างและรูปทรงของคอลัมน์ ด้านซ้ายของคอลัมน์ จะต้องเรียงให้ทุกบรรทัดเสมอหน้ากันเป็นแนวตรง ทั้งนี้เพราะเวลาอ่านหนังสือนั้น สายตาของคนเราจะมองหา แกนแห่งความคุ้นเคย (Axis of Orientation) ทำให้สะดวกกว่าการเรียงคอลัมน์แบบไม่มี Axis

การเรียงคอลัมน์โดยด้านขวาไม่เสมอกันเรียกว่า Ragged Right ไม่มีผลต่อ Legibility ในการอ่าน แต่เมื่อดูแล้วจะไม่ค่อยเรียบร้อยเหมือนการเรียงเสมอขอบซ้าย-ขวา (Justify)

ทว่ารูปแบบการจัดหน้ารุ่นใหม่ ๆ มีการแทรกเรียงคอลัมน์โดยไม่เสมอหน้าด้านซ้าย โดยให้ไปเสมอหลังด้านขวาตรงกันหมดก็มี หรืออาจจะเสมอหน้าด้านซ้าย แล้วปล่อยด้านขวา คอลัมน์ให้เป็นอิสระ ก็เป็นที่ยอมรับในแวดวงการออกแบบจัดหน้ารุ่นใหม่ ๆ เช่นกัน เป็นแต่เพียงว่า นิยมกันเป็นพัก ๆ หรือนิยมอยู่ในบางกลุ่ม บางเหล่า

ความกว้างของคอลัมน์ที่เหมาะสมกับการอ่านจะอยู่ประมาณ 10 – 15 Picas แต่ก็มีบ้างที่จัดความกว้างให้แคบลงไปเป็น 7 Picas หรือ กว้างถึง 20 Picas

สำหรับนิตยสารทั่วไป ซึ่งจัดแบ่งหน้าด้วยพื้นที่กริด (Grid) เป็น 3 คอลัมน์นั้น ที่เหมาะสมจะอยู่ประมาณ 13 - 14 Picas

Picas : เป็นขนาดวัดความกว้างของการเรียงพิมพ์ออกมาเป็นหน่วย

6 Picas = 1 inch (นิ้ว)

5. LEADING (Leddng) คือการเว้นระยะระหว่างบรรทัด (Leading) ถ้าเป็นของภาษาอังกฤษจะอยู่ประมาณ 0 – 2 pt. ส่วนของไทยเนื่องจากมีสระ – วรรณยุกต์ข้างบนและล่าง จึงต้องมีการเว้นระยะมากกว่าปกติ คือ ตกในราว 2 – 4 pt.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้าเป็นตัว Display ใหญ่ ๆ เช่น พาดหัวข่าว ต้องเว้น Leading ให้แคบลง โดยดูความเหมาะสมของสัดส่วนจากคำ หรือข้อความ เพราะในบางครั้ง การเว้นระยะห่างไป จะทำให้แลดูไม่เป็นการรวมกลุ่มระหว่างบรรทัด จะลำบากแก่สายตาในการอ่าน และเกิดการผิดความหมายได้ง่าย

6. SPACING ช่องไฟระหว่างตัวอักษรไม่ควรแคบ หรือห่างเกินไป สำหรับตัว Display นั้น ยังใช้หลักพิจารณาจากเรื่อง Lettering (การออกแบบตัวอักษร) มาใช้ได้

ส่วนตัวเรียงคอมพิวเตอร์นั้น จะมีการจัดช่องไฟด้วยความเหมาะสมในตัวเองอยู่แล้ว เว้นแต่การป้อนข้อมูลเรียงพิมพ์เข้าไปนั้น จะพยายามฝืนไปจากที่เครื่องกำหนดไว้ (Track) จนตัวอักษรพิมพ์มาเบียดหรือห่างจากกันจนเกินไป

7. FORM ของตัวอักษรพิมพ์ เช่น ตัวหนา, ตัวเอน, ตัวอ้วน, ตัวผอมนั้น หากเป็นตัวหนา หรือตัวเอน ไม่นิยมเรียงข้อความยาว ๆ เพราะมี Legibility ต่ำกว่าตัวธรรมดา แต่เหมาะสมที่จะใช้นั้นข้อความ หรือย่อหน้าบางตอนที่ไม่ว่านัก

8. CONTRAST ระหว่างตัวอักษรพิมพ์กับพื้น Background หรือพื้นกระดาษ จะได้ Legibility สูงสุดเมื่อใช้ตัวพิมพ์สีดำบนพื้นกระดาษขาว หรือตัวหนังสือดำบนพื้นสกรีนนั้น มี Legibility ต่ำกว่า ทำให้อ่านได้ช้าลง ควรใช้กับข้อความสั้น ๆ หรือเป็นการตกแต่งให้เกิดความหลากหลายในพื้นที่ของหน้าบางจุดเท่านั้น และควรเลือกใช้กับตัวอักษรที่มีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา หรือหนากว่าธรรมดาจะช่วยให้อ่านได้ง่ายขึ้นบ้าง

9. คุณภาพการพิมพ์ ขึ้นอยู่กับกระดาษ หากเป็นกระดาษปรี๊ฟแบบหยาบ ๆ เช่น กระดาษหนังสือพิมพ์จะทำให้ Contrast ลดลงได้ ไม่เหมือนกับพิมพ์บนกระดาษขาวจริง หรือกระดาษขาวมัน ซึ่งหมึกเกาะติดได้ดี มี Contrast สูง

การย่อหน้า (INDENTING)

การย่อหน้ามีหลายแบบ อาทิเช่น

- ย่อหน้าปกติ
- ไม่ย่อหน้า (Indent) แต่เว้นที่ว่างระหว่างย่อหน้าไว้มากกว่าระยะห่างของแต่ละบรรทัด ข้อดีคือมีที่พักสายตา แต่ข้อเสียคือการเปลืองเนื้อที่พิมพ์ และทำให้เกิดช่องว่างเด่นชัด
- ไม่ย่อหน้าแต่ให้ตัวอักษรทั้งบรรทัดแรกของย่อหน้านั้น ๆ เป็นตัวพิมพ์หนาเรียกว่า Bold Line ซึ่งยังช่วยทำหน้าที่เป็น Breaker ได้อีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการย่อหน้า

- ย่อหน้าหนึ่งควรมีความยาวประมาณ ๑๐ บรรทัดเรียงพิมพ์ ถือเป็นความยาวที่ กำลังพอเหมาะ หากยาวกว่านี้จะดูไม่สวยงาม เพราะจะทำให้เหมือนกับการจัดอาหารเป็นคำ ๆ เป็น จนพอเหมาะกับการกินได้พอดี ๆ

- WIDOW คือบรรทัดสุดท้ายของย่อหน้า ซึ่งเป็นบรรทัดที่มีตัวหนังสือไม่เต็ม ความกว้างของบรรทัด ไม่นิยมปล่อยให้ Widow นี้อยู่บรรทัดแรกของคอลัมน์ หรือบรรทัดสุดท้ายของคอลัมน์ เพราะทำให้เสียรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าของการแบ่งพื้นที่ตารางกริด (Grid) ออกมาเป็นคอลัมน์

ธรรมดาแล้วولوให้มี Widow ได้ในบรรทัดสุดท้ายของคอลัมน์ แต่หากเป็นบรรทัดบนสุดแล้ว มักจะไม่ยอมปล่อยให้ Widow

หนังสือบางเล่มจะจัดหน้าอย่างประณีตเกี่ยวกับความยาวของคอลัมน์ โดยให้ทุกคอลัมน์มีจำนวนบรรทัดเท่ากันหมด โดยไม่มีการบีบ หรือถ่างระหว่างบรรทัด (Leading) เพื่อให้เต็มพื้นที่สี่เท่าในแต่ละหน้า หากเรียงพิมพ์ออกมาแล้วไม่ลงตัว ก็จะลงทุนใช้วิธีแก้ไขข้อความเขียนใหม่ให้ลงตัวพอดีจนได้

BREAKERS

พื้นที่ของตัวหนังสือที่เป็นพื้นนั้นเวลามองไกล ๆ จะเห็นเป็นสี่เท่าจึงนิยมเรียกกันว่า Gray Area หากเราแบ่งหน้าหนังสือโดยรวมของพื้นที่พิมพ์บนหน้าออกแล้ว พอจะประมาณความรู้สึกได้ดังนี้ :

ตัวพิมพ์ขนาดใหญ่	=	สี่คำหรือเทาเข้ม
ภาพ	=	สี่เทาเข้มหรือ
ตัวพื้น	=	สี่เทาอ่อน
Space	=	สีขาว

เพราะฉะนั้นหากในหน้าหนังสือมีแต่ Gray Area เต็มไปหมด จะดูน่าเบื่อ จืดชืด เพราะไม่มีสีสันดั่งนั้น จึงมีวิธีที่จะสอดแทรกสีสัน-สีดำ ลงไปบนพื้นที่ของหน้าไม่ให้ความรู้สึกรับเรียบเกินไปได้ โดยใส่สิ่งที่เราเรียกว่า Breakers ลงไป ได้แก่ ตัวอย่างเหล่านี้

- SUBHEAD หรือหัวรอง มีหน้าที่สรุปใจความของเนื้อหาเป็นตอน ๆ และทำหน้าที่เป็น Breaker ด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Subhead นี้จะใช้ตัวอักษรพิมพ์หน้ากว่าตัวพื้นอาจจะมี ๑ หรือ ๒ บรรทัด ความยาวของ Subhead ไม่ควรสั้นกว่าครึ่งคอลัมน์ และจะสวยงามหากมีความยาวเต็มคอลัมน์พอดี

- BLURBS หรือตัวโปรย เป็นข้อความหรือคำพูดที่คัดออกมาจากเนื้อเรื่อง พิมพ์ด้วยตัวใหญ่หรือหน้ากว่าปกติ อาจจะได้ในที่ว่าง เว้น Space ไว้หรือล้อมกรอบ หรือใส่เส้นคั่นบน-ล่าง ประกอบแบบแซนด์วิช หรือใช้ลวดลายต่าง ๆ อาทิ เครื่องหมายคำพูดมาตกแต่งก็แล้วแต่ความเหมาะสม

- INITIAL หรือตัวนำ จะใช้กับนิยสารทั่วไปมากกว่าหนังสือพิมพ์ มีอยู่สองลักษณะคือ แบบตั้งอยู่เช่นเดียวกับอักษรบนบรรทัดแรก และแบบต่ำลงมาอยู่ในพื้นที่ของคอลัมน์เพื่อรักษารูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าของ Gray Area ไว้

- GIMCRACKS คือพวกเครื่องหมาย, สัญลักษณ์รูปเล็ก ๆ ของประดับต่าง ๆ เช่น ดาว, เครื่องหมายดอกจัน, ลูกฟุตบอล เป็นต้น พวกนี้นิยมใช้สำหรับนิยสาร ไม่เหมาะกับหนังสือพิมพ์เท่าไรนัก รวมทั้งโลโก้ของหนังสือที่ย่อเป็นขนาดเล็กไว้ปิดท้ายเรื่อง แต่ละเรื่องก็ถือเป็น Gimcracks

- BULLETS คือสัญลักษณ์ในการแบ่งหรือแยกหัวข้อ เป็นจุดคำหรือสี่เหลี่ยมคางหมู เป็นพวกเครื่องหมายต่าง ๆ

การใช้ตัวพิมพ์กับข้อความอื่น ๆ ในหนังสือ

- Byline คือชื่อของผู้เขียนปกติจะเป็นตัวหนา ใหญ่กว่าตัวพื้น

- Leads กับ Conclusion จะใช้ตัวเน้นแตกต่างจากตัวพื้น อาจจะเป็นตัวหนาหรือตัวเอนก็ได้ แต่ขนาดมักเท่ากับตัวพื้น

- การเน้นตัวอักษรพิมพ์ เช่น ชื่อคน, คำพูดบางประโยคหรือหากเป็นบทสัมภาษณ์ถาม-ตอบ มักใช้ตัวหนังสือแยกจากกันชัดเจน อาจเป็นตัวหนาหรือตัวเอนสำหรับคำถาม ส่วนคำตอบเป็นตั้ตัวพื้น

- Caption คือคำบรรยายภาพ มักใช้ตัวหนา ขนาดจะเท่าหรือเล็กกว่าตัวพื้นก็ได้

- Jump Line ; Continuation Line มักเรียงชิดขวา เป็นตัวเอนขนาดเท่ากับตัวพื้น

การใช้เส้น (Rule) หรือกรอบ (Box)

- ตัวหนังสือควรห่างจากเส้นหรือกรอบประมาณ $\frac{1}{2}$ Pica

- กรอบไม่ควรเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส เพราะไม่เด่นเท่ากับกรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้าในแนวนอนหรือแนวตั้งและกรอบไม่ควรใหญ่เกินไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- กรอบ ไม่ควรวางชิด กรอบด้วยกัน หรือชิดกับภาพ
- ไม่ควรใช้กรอบมาก ในแต่ละหน้า ควรมีเพียงกรอบเดียวกรอบในนิตยสาร มักจะเป็นเรื่องที่แยกมาจากเรื่องใหญ่ ซึ่งเรียกว่า SIDE BAR
- อาจใช้กรอบเพื่อเชื่อมเรื่องกับภาพเข้าด้วยกัน
- เรื่องควรจบในกรอบนั้น ๆ

ข้อแนะนำในการเลือกตัวพิมพ์

- ควรใช้ตัวอักษรพิมพ์ที่จะทำให้เกิดเอกภาพ หากจะใช้ตัวพิมพ์ต่าง Family ควรคู่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เอกภาพในการใช้ตัวพิมพ์เกิดจากการใช้ตัวพิมพ์ เกิดจากการกำหนดให้ตัวพิมพ์โดยเฉพาะตัวพื้น หรือส่วนอื่นๆ เช่น วรรคหน้า, บรรยายภาพ, ตัวเน้น, Byline, เป็นแบบเดียวกันเท่ากันสม่ำเสมอตลอดทั้งเล่ม จะให้มี Varieties หลากหลายได้บ้าง แต่อย่ามากเกินไปนัก
- ตัวอักษรพิมพ์บางอย่างไม่ควรใช้ตัวอ้วน หรือตัวผอม ต้องคิดว่าพิเศษจริง ๆ และเหมาะสมแล้วจึงใช้
- การจัดตัวอักษรพิมพ์ ให้คำนึงถึง Keep Line ทั้งในแนวตั้งและแนวนอนกับรูปทรงคอลัมน์ และตัวอักษรพิมพ์นั้น ๆ

LEGIBILITY คือความยาก-ง่าย หรือ ความสบาย ในการอ่านของตัวพิมพ์-ตัวหนังสือแบบใดแบบหนึ่งที่ทำให้อ่านได้รวดเร็ว ถูกต้องตัวพิมพ์ที่มี Legibility สูงหมายถึงว่า ตัวพิมพ์นั้นอ่านได้ง่าย ทำให้ใช้ความเร็วในการอ่านได้สูง หาก Legibility ต่ำ แสดงว่าตัวพิมพ์นั้นอ่านยากลำบาก ทำให้อ่านได้ช้า ต้องใช้ความพยายามอ่าน มากกว่าปกติ อ่านมาก ๆ เข้า จะเกิดการเหนื่อยได้

TYPAGRAPHY คือ การออกแบบตัวพิมพ์ การเลือกใช้ตัวพิมพ์ อย่างมีศิลป์ และการศึกษาผลของตัวพิมพ์ต่อการอ่าน ทั้งหมดนี้รวมเรียกว่า TYPAGRAPHY

การแบ่งประเภทของตัวหนังสือ

1. Display Face / Display Type คือตัวหนังสือหรือตัวพิมพ์ที่ใช้เป็นตัวพาดหัว-ชื่อเรื่อง เป็นตัวหนังสือที่มีขนาดใหญ่ มีผู้แบ่งว่า Display Type มีขนาดตั้งแต่ 24 Point. ขึ้นไป ตัวประเภทนี้จะออกแบบให้สวยงาม เพื่อดึงดูดความสนใจ แม้จะอ่านยากหน่อยก็ไม่เป็นไร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. Book Face / Book Type / Body Type คำเหล่านี้ หมายถึงตัวหนังสือที่ใช้เรียงเป็นข้อความ หรือเนื้อเรื่อง ที่เรียกว่า “ตัวพื้น” ตัวประเภทนี้เป็นเนื้อหาเกือบทั้งหมดของการอ่านหนังสือ จึงต้องมี Legibility สูง

การแบ่งประเภทตัวพิมพ์ตามวิธีการเรียง

1. เรียงพิมพ์ด้วยมือ

เป็นการเรียงพิมพ์ในระบบเลตเตอร์เพรส (Letter Press) ให้อักษรตัวหล่อนจากตะกั่ว มาเรียงพิมพ์เป็นข้อความ-เข้าเป็นหน้า แล้วนำไปเป็นแม่แบบสำหรับพิมพ์แทนพิมพ์อีกทีหนึ่ง

2. เรียงพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์กราฟฟิค

เป็นการเรียงพิมพ์ที่มีพื้นฐานมาจากการเรียงพิมพ์ด้วยแสง มีขนาดตั้งแต่ 4 - 72 Point. มีแบบตัวอักษร (Font) ต่าง ๆ ให้เลือกลักษณะการเรียงตัว เหมือนกับพิมพ์ดีดทั่วไป แต่จะมี กระจาย โบรมัด (เคลือบน้ำยา) ไว้เป็นตัวต้นฉบับ

หลังจากเรียงพิมพ์ตามขนาดคอลัมน์-แบบตัวอักษร-ขนาด Point จนครบแล้ว จึงนำ กระจาย โบรมัดกักแล้ว ที่อยู่ในกล่องทึบแสงภายในเครื่องออกม้างน้ำยาเช่นเดียวกับกระบวนการถ่ายภาพ (Photograph) ก็จะได้ตัวเรียงตามต้องการ และนำไปตัดปะ (Paste-up) เป็นหน้า หนังสือ หรือ ARTWORK ต่อไป

3. อักษรลอก (Transfer Type)

ส่วนใหญ่ใช้เป็นตัว Display นิยมใช้กันพอสมควร เพราะมีความสวยงามเลือกได้ หลายแบบ ตัวอักษรหนากว่า ตัวคอมพิวเตอร์กราฟฟิค หาซื้อและใช้ได้ง่าย มีผู้ออกแบบสวยงาม แข่งกันออกมาจำหน่ายมาก ข้อเสียคือ เมื่อนำมาใช้แล้วจะเกิดการซ้กันในรูปแบบตัวอักษร จนขาดเอกลักษณ์ในสิ่งพิมพ์ของตนได้

4. ตัวปะ

เป็นตัวหนังสือที่ประดิษฐ์ขึ้น สำหรับหนังสือฉบับใดฉบับหนึ่ง โดยเฉพาะมีขนาด ใหญ่ ใช้เป็นตัว Display เป็นเอกลักษณ์ของหนังสือ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ไม่มีการจำหน่ายแพร่ หลาย ออกแบบโดยฝ่ายศิลป์ ของหนังสือ นั้น ๆ เอง แล้วนำไปพิมพ์บนกระดาษขาว เมื่อจะใช้ต้อง ตัดตัวอักษรนั้น ๆ ออกมาเป็นตัว ๆ แล้วเรียงเป็นคำ-ข้อความต้องการ หากาวติดลงบนกระดาษนำ ไปประกอบบน ARTWORK ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การเรียงพิมพ์เป็นข้อมูลในคอมพิวเตอร์

เป็นการเรียงพิมพ์ทันสมัยที่สุด ใช้เรียงพิมพ์ลักษณะเดียวกับพิมพ์ดีด พิมพ์ป้อนเข้าคอมพิวเตอร์เป็น Document เพื่อใช้งานในโปรแกรมต่าง ๆ ต่อไป สะดวกสบายในการที่จะเลือกใช้ได้ ทั้งแบบและขนาดตัวอักษรที่มีให้เลือกอยู่มากมายอีกทั้งสั่งให้เส้นหนา-บาง, ตัวอ้วน-ผอม ได้.

ครอบครัวตัวพิมพ์ (Family of Type)

อักษรตัวพิมพ์แบบหนึ่ง ๆ อาจจะแตกลูกแตกหลานออกไปได้มากมายหลายแบบว่านเครือของตัวพิมพ์กลุ่มหนึ่ง ๆ นี้เรียกว่า “ครอบครัวของตัวอักษรพิมพ์” วิธีแตกแขนงทำได้หลายวิธี :

1. แยกออกไปตามขนาด ตั้งแต่เล็กไปจนถึงใหญ่ เช่น ตัวคอมพิวเตอร์กราฟฟิก มีตั้งแต่ 4 – 72 Points หรือ ในเครื่องคอมพิวเตอร์มีตั้งแต่เล็กไล่ขึ้นไปจนสุดความสามารถของเครื่อง
2. แยกแขนงออกไปตามลักษณะเส้นหนา (เข้ม) และเส้นบาง เช่น ตัว Normal และตัว Bold
3. ลักษณะตัวธรรมดา และตัวเอน (Italic)
4. แยกออกไปตามลักษณะของตัวอ้วน และผอม (Expanded & Condensed)

การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใน Family เดียวกันก่อให้เกิดเอกภาพ แต่บางครั้งอาจจะทำให้เกิด Contrast ด้วยการใช้ตัวอักษรพิมพ์ต่างกัน ได้แต่ต้องไม่ให้มากชนิดหรือเป็นตัวที่เข้ากันไม่ได้

การจัดภาพให้เกิด UNITY

นอกจากหลักที่กล่าวมาแล้ว ยังมีข้อแนะอีกว่า

- ให้ภาพอยู่บนแกนเดียวกันมากที่สุด
- ใช้เส้นหรือกรอบล้อม
- ใช้ภาพเล็ก ๆ ที่มีขนาดหรือสัดส่วนเท่า ๆ กัน มาจัดเพื่อให้ Repeat และเกิดเอกภาพ

ขึ้นได้

- ใช้ภาพ OVERLAP กันซึ่งควรจะเป็นภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวโยงและใกล้เคียงกัน การ Overlap นั้น ทำตรงมุมภาพซึ่งมักเป็นบริเวณที่ไม่มี Object ที่สำคัญอยู่ ภาพเล็กควรทับภาพใหญ่หรือในบางครั้งอาจวางภาพเล็กไว้ตรงมุมใดมุมหนึ่งของภาพใหญ่ได้ (ขนาดต้องแตกต่างกันมาก มิฉะนั้น ภาพที่เล็กกว่าอาจจะบดบังภาพใหญ่หมด) ภาพเล็กลักษณะนี้เรียกว่า INSET

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่ปกติแล้ว ทั้ง Overlap และ Inset จะไม่นิยมใช้กัน เพราะทำให้ภาพตี ๆ สูญเสียความหมายไป โดยเฉพาะในหนังสือพิมพ์แล้วไม่ค่อยใช้ เว้นแต่กรณีจำเป็นส่วนใหญ่มักจะใช้น้ำนิตยสาร

ทิศทางและมุมกล้อง หรือทิศทางสายตาของบุคคลในภาพ

มีผลต่อการวางตำแหน่งของภาพในหน้าให้เหมาะสม ดังนี้

- ถ้าเป็นภาพที่ถ่ายมุมเมฆหรือถ่ายจากต่ำไปสูง เช่นภาพ เพดานห้องพระโรง, ตึกสูง เป็นต้น ภาพนั้นควรวางอยู่ตอนบนของพื้นที่หน้า
- ถ้าเป็นภาพถ่ายจากมุมสูงลงมาเบื้องล่าง ก็ควรเอาวางไว้ตอนล่างเช่นกัน
- หากบุคคลในภาพมอง หรือหันหน้าไปทางขวา เราควรวางภาพไว้ริมหน้าด้านซ้าย เพื่อให้ทิศทางสายตาของคนในภาพนั้นพุ่งไปยังพื้นที่กลางหน้ากระดาษ หรือกลางหน้าหนังสือ
- ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลในภาพหันหน้าไปทางซ้าย ก็ให้วางไว้ที่ริมขวาของพื้นที่หน้าที่เราออกแบบ

หลักนี้ใช้ได้กับทิศทางอื่น ๆ เช่น รถวิ่ง, ชิงช้าแกว่ง ฯลฯ นอกจากนั้นยังปรับมาใช้กับการวางภาพสองภาพชิดติดกัน โดยหากวางให้บุคคลในภาพหันหน้าเข้าหากัน ก็บ่งบอกถึงการเผชิญหน้า หากหันหลังให้กันแสดงถึงความไม่พอใจ หรือการห่างเหิน

บางครั้ง ใช้ทิศทางเพื่อกระตุ้นความสนใจของคนอ่านให้ติดตามพลิกไปหน้าต่อไปก็ได้ เช่น ภาพบุคคลหันหน้าไปทางขวาแทนที่จะไปวางไว้ริมซ้ายสุด ก็เอามาวางไว้ริมขวาตอนล่างของหน้ากระดาษแทน เพื่อกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นหรือชวนให้พลิกหน้ากระดาษตามไป (แต่การวางตำแหน่งภาพเช่นนี้จะต้องเป็นกรณีพิเศษที่ต้องการแสดงเจตนาเน้นวัตถุประสงค์ดังกล่าวจริง ๆ)

ภาพบุคคล (Mugshot)

เป็นภาพบุคคลที่เห็นแค่ใบหน้าและไหล่เท่านั้น

มีชื่อแนะนำสำหรับวิธี Crop ping ภาพ MUGSHOT กรณีที่จะเอาภาพหลายภาพมาเรียงกันนั้น จะต้องให้สัดส่วนของคนในภาพและขนาดของภาพเท่ากันเสมอ

MOOD SHOT

คือภาพทั่ว ๆ ไป เช่น ภาพสถานที่สำคัญ, ภาพเด็ก, ภาพคนขึ้นรถเมย์ ฯลฯ เป็นภาพที่เก็บไว้เพื่อหยิบขึ้นมาใช้ประกอบเรื่องราวได้ทันที หากเราสะสมไว้มากก็สามารถนำมาใช้ได้สะดวกทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจเพิ่มขึ้น

รูปร่างของภาพ

ที่เหมาะสมที่สุดคือ สี่เหลี่ยมผืนผ้า แต่ในบางครั้งอาจทำเป็นรูปอื่น นอกเหนือจากสี่เหลี่ยมผืนผ้าได้เช่น วงกลม, รูปห้าเหลี่ยม, รูปหกเหลี่ยม : เรือรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า แต่มุมมน (Round Corner) ซึ่งภาพอื่นที่มีรูปร่างไม่ใช่สี่เหลี่ยมผืนผ้า ต้องใช้อย่างเหมาะสม ไม่พร่ำเพรื่อ เพราะไม่สวยงาม และทำให้วางหน้าได้ยาก

เนื่องจากสัดส่วน (Proportion) ที่เหมาะสมและไปกันได้ (Harmony) กับหน้ากระดาษหรือหนังสือ จึงควรเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าเช่นเดียวกัน)

รวมทั้ง การทำภาพ ให้เป็นรูปทรงอื่น มักจะขจัด (Cropping) เอาองค์ประกอบที่สำคัญของภาพทิ้งไปไม่น้อย

Silhouette คือการตัดภาพให้ได้รูปร่างตาม Outline ของบุคคลหรือวัตถุในภาพโดยไม่เอาฉากหลัง

ภาพที่เหมาะสมจะเป็นภาพแบบนี้คือภาพการเคลื่อนไหวด้านของคน, สัตว์ หรือด้านข้าง (Side View) ของวัตถุ จะทำให้เห็นโครงร่างของหน้า หรือร่างกายได้ชัดเจนกว่าภาพหน้าตรง

ส่วนประกอบที่นำมาใช้ประกอบภาพให้เด่นขึ้น

- กรอบภาพ บางครั้งเราอาจใช้เส้นตรงบาง ๆ หรือหนาสักเล็กน้อย ล้อมเป็นกรอบของภาพเหมาะสำหรับใช้ในกรณีที่ โทน (Tone) ของภาพไม่ค่อยเข้มเท่าไรนัก ดูแล้วจะกลมกลืนไปกับพื้นกระดาษมากเกินไป เราก็ใช้เส้นล้อมกรอบภาพได้ แต่ไม่ควรจะหนามาก เพราะจะข่มความเด่นของภาพนั้นได้
- ภาพที่เล่นแบบแผ่นฟิล์ม คือเอาริมแถบฟิล์มที่เป็นร่องหนามเตย มาวางเป็นกรอบภาพ ทำให้ดูเหมือนกับแถบฟิล์ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ภาพของภาพ เป็นเทคนิคการทำให้ภาพนั้น เหมือนกับเราถ่ายภาพนั้นอีกทีหนึ่ง เช่น
 1. การฉีกภาพ
 2. การเขียนแสงเงาที่ทำให้เกิดเงาของภาพ เสมือนว่าภาพนั้นลอยอยู่เหนือพื้นกระดาษ
 3. Dog-Ear เป็นการทำให้ภาพนั้นดูเหมือนกับการพับมุมของภาพขึ้นมา เป็นต้น

คัมมี่ (DUMMY)

คำว่า “คัมมี่” เป็นได้ทั้งคำนามและกริยา โดยคำกริยาหมายถึงการทำคัมมี่ หากเป็นคำนามหมายถึง กระดาษคัมมี่ (Dummy Sheet) ซึ่งมีลักษณะเป็นตัวอย่างการจัดหน้าของหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร-วารสารทั้งฉบับ

คือจะมีแผนผังคล้ายกับแผนที่โดยกำหนดว่าสิ่งใดหรือองค์ประกอบใดจะวางไว้ตรงส่วนไหนของหน้า มีรูปอย่างไร ขนาดเท่าไร ใช้อักษรแบบใด ความกว้างของภาพหรือทางเดินของเรื่อง (Wrap) ต่อ ไปยังคอลัมน์ใด เป็นต้น

กระดาษแผนผังนี้ จะตีตารางไว้ด้วยเส้นสีฟ้า และอักษรทุกชนิดบนกระดาษซึ่งเป็นแบบจะเป็นสีฟ้า (Blue line) ทำให้สะดวกในการจัดหน้าโดยการร่างกระดาษภาพ, องค์ประกอบต่าง ๆ ของหน้าจัดวางไว้บนแผนผังนี้ตามต้องการได้ เนื่องจากจะมีสเกล (Scale) หรือตารางกริด (Grid) บอกขนาดให้จัดหน้าจริง ๆ ตามแบบคัมมี่นี้ทุกประการ

การทำคัมมี่ไว้ก่อนการจัดหน้า จะมีประโยชน์มากในเรื่องความสะดวกของช่างจัดหน้า เนื่องจากการร่างคัมมี่ (Sketch dummy) จะบอกหรือแสดงถึงต่าง ๆ ไว้ครบถ้วนในแต่ละหน้าทั้งฉบับ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ อาทิ ตำแหน่ง, ขนาด, รูปร่าง, ลักษณะ, เนื้อที่, หมายเลขของภาพ, ตัวอักษร, เนื้อเรื่อง, หัวข่าว-หัวเรื่อง, ความหนา และทางเดินของเรื่องไว้เรียบร้อยแล้วทุกหน้า

ช่างจัดหน้าก็จะจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของหน้านั้นตามคัมมี่ที่ร่างมาทุกประการ ทำให้ประหยัดเวลาในการจัดหน้าที่เป็น Artwork และการพิมพ์ด้วย

เมื่อช่างจัดหน้าทำงาน Artwork หรือถ่ายเป็นแผ่นฟิล์ม จะต้องมีการตรวจสอบหรือตกแต่งให้เรียบร้อย ก่อนที่จะไปอัดเพลททำแม่พิมพ์ในระบบ OFFSET ต่อไป

ดัมมี่ขนาดเล็ก (Thumbnails)

เป็นการกำหนดองค์ประกอบของหน้าด้วยดัมมี่ขนาดเล็ก ๆ กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการกำหนดสิ่งต่าง ๆ ให้ละเอียดลงไปในด้านต่าง ๆ เต็มหน้านั้นกองบรรณาธิการอาจกำหนดหรือจัดหน้าอย่างหยาบ ๆ ขึ้นก่อนโดยหน้าทุก ๆ หน้า มาย่อส่วนวางดูในหน้ากระดาษแผ่นเดียว หรือบางทีก็กระทำโดยวิธีใช้การจัดหน้าขนาดครึ่งหนึ่งของขนาดจริง (Half-size) นำมาลองจัดหน้าดูก่อน ถ้าเห็นว่าดีจึงค่อยกำหนดเป็นขนาดเต็ม (Full-size) ในภายหลังได้คล้าย ๆ กับทดลองร่างหรือลองจัดดูคร่าว ๆ ก่อนจะจัดจริง เหมือนกับจิตรกรวาดภาพ จะต้องมีการสเกตคร่าว ๆ ดูก่อนจะใช้เป็นภาพจริงนั่นเอง ดัมมี่ขนาดเล็กนั้น ส่วนมากจะใช้กับนิตยสาร แต่หนังสือพิมพ์บางฉบับก็มีใช้เหมือนกัน

ข้อควรคำนึงในการทำดัมมี่ (Dummying)

เนื่องจากดัมมี่เปรียบเสมือนแผนการทำงานจัดหน้า ดังนั้นผู้ร่างดัมมี่ช่างจัดหน้าช่างถ่ายเพลท ตลอดจนช่างพิมพ์ จะต้องเข้าใจความหมายในดัมมี่ร่วมกันทุกประการ หรือพูดให้ง่ายขึ้นว่า ทุกคนในโรงพิมพ์จะต้องใช้ “ภาษาเดียวกัน” ซึ่งแต่ละแห่งอาจไม่เหมือนกัน หรืออาจมีข้อปลีกย่อยบางประการแตกต่างกัน แม้การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ก็อาจต่างกันได้ การทำดัมมี่จึงมีข้อคำนึงอยู่บ้าง เช่น

1. การจัดวางเรื่องและหัวเรื่อง (Story & Head designation) ผู้ร่างดัมมี่จะต้องจัดหัวเรื่องและตัวเรื่อง โดยกำหนดพื้นที่และบริเวณเรื่องหรือข่าวนั้น ๆ จะคลุมไปถึงในแต่ละหน้าเสียก่อน เพราะในหน้าหนึ่ง ๆ จะมีองค์ประกอบที่ไม่เปลี่ยนแปลง (Static) อยู่บ้าง
2. การระบุสิ่งที่เหมือนกันในหน้าเดียวกัน (Art Identification) ผู้ร่างดัมมี่จะต้องเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่เป็นรูปแบบอย่างเดียวกัน ด้วยการเขียนเครื่องหมายแบบเดียวกันเสมอ ตัวอย่างเช่น จะกำหนดพื้นที่ของภาพก็เขียนสี่เหลี่ยมและมีเส้นทะแยงมุมตัดกันไว้เพื่อแสดงว่าเป็นภาพ ก็ต้องทำแบบเดียวกันทั้งหมดในหน้า หรือหากให้หัวข่าว-หัวเรื่องเป็นพื้นกลับฟิล์ม (พื้นดำตัวขาว) ก็กำหนดเครื่องหมายบอกอย่างเดียวกัน ไว้ที่หัวเรื่อง-หัวข่าวที่ต้องการจะกลับฟิล์มทุกแห่ง ๆ ในหน้า

แต่หากว่าจะใช้เครื่องหมายบ้างไม่ใช้บ้างก็ควรเขียนบอกด้วยคำเต็มไปเลยจะดีกว่า เพื่อไม่ให้เกิดการ สับสนในการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การเดินเรื่องไปตามคอลัมน์ต่าง ๆ ของหน้า (How it wraps) หัวข่าวคอลัมน์เดียว (One-column head) และมีเรื่องอยู่ในบริเวณคอลัมน์นั้น ก็ไม่จำเป็นต้องเขียนบอกว่าเรื่องมีต่อไปที่ใดอีก เพียงแต่เขียนทางเดินไว้ในคอลัมน์นั้น สำหรับหัวข่าวหลายคอลัมน์ (Multi-column head) ต้องใช้เครื่องหมายหรือลูกศรชี้ทางเดินเรื่องให้ชัดเจนว่าต่อไปที่คอลัมน์ใด และจบข่าวหรือเรื่องนั้น ๆ หรือยัง หากจบก็เขียนเครื่องหมายไว้ อาทิ # เป็นต้น

4. เส้นกั้นและเครื่องหมายต่าง ๆ (Rules and Dashes) ควรขีดไว้ทุกครั้งที่ไม่ต้องการให้เรื่องปะปนกัน หรือขีดคั่นในแนวนอน เพื่อแสดงว่าเป็นปลายเรื่องให้ต่อไปยังคอลัมน์ใหม่ เครื่องหมายขีดคั่น (.....) หรือ เส้นลูกคลื่น (Wavy rule) หรือจุดดาว ***** (Star-dash) หรือลูกศรต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นเครื่องช่วยให้ช่างจัดหน้า-ช่างถ่ายเพลท-ช่างพิมพ์ สามารถเข้าใจแจ่มแจ้งมากขึ้น

5. ความนำข่าว (lead) ที่มีขนาดหลายคอลัมน์ต้องแสดงบริเวณให้ชัดเจนลงในกระดาษคัมมีด้วย

6. ผลพิเศษทางภาพ (Special effects) หรือภาพชนิดพิเศษ เช่นภาพ เนกาตีฟ (Negative), ภาพเบนเดย์ (Benday : เทคนิคการทำเงา (Shade effect) ด้วยเส้นหรือจุด เป็นพื้นหลัง (Background) สำหรับตัวพิมพ์หรือภาพ), ภาพกลับแม่พิมพ์ลายเส้น (Reverse line drawing), ภาพแบบปรุโครงร่าง (Silhouettes), ภาพสกรีนขอบพราว (Vignette), ภาพแบบ Mortises ต่าง ๆ เป็นต้น เหล่านี้ควรระบุไว้ระเอียดชัดเจนไว้ในบริเวณภาพนั้น จะช่วยให้ช่างจัดหน้าไม่หลงลืมชนิดของภาพที่ต้องการ และจะทำให้ไม่ปะปนกับเนื้อเรื่องได้

7. การล้อมกรอบ (Box) การตัดต่อ-ย่อ-ขยายเนื้อเรื่องจาก 2-3 คอลัมน์ให้เหลือเพียง 1 คอลัมน์ ควรมีเส้นกั้นแยกให้ชัดเจน หรือมีลูกศรชี้ทางเดินของเรื่องและแนวทางตลอดไปจนจุดจบ-จุดต่อทุกระยะด้วย

8. ควรระบุอักษรย่อ-ตัวพิมพ์-เรื่องย่อ (Slug) ไว้ทุกส่วนประกอบของข่าวหรือเรื่องราวต่าง ๆ แล้วแต่กรณีให้ชัดเจน และเป็นแบบฉบับเหมือนที่เคยทุกครั้ง เพื่อมิให้ช่างจัดหน้าหรือช่างพิมพ์สงสัย เช่นหน้าแรกเขียนบอก “ฟศ.เอน 14 ป้อยท์” แต่พอหน้าต่อมาไปเขียนเป็น “ป.14 ฟศ.เอน” อย่างนี้ช่างจัดหน้าก็อาจเกิดการสับสนได้

9. หากเรื่องต่าง ๆ ในหน้าหนึ่ง ๆ มีมาก ควรทำแผ่นรายการเรื่อง (Slugsheet) ไว้ด้วย แผ่นรายการเรื่องจะบอกถึง เรื่องย่อ ขนาดตัวอักษร ขนาดภาพ จำนวนภาพ หมายเลขของเรื่อง ไว้ทำให้ช่างจัดหน้าตรวจสอบ ความถูกต้องเรียบร้อยได้เร็วขึ้นและเป็นระเบียบดี (ปกติจะระบุขนาดอักษรและชนิด Font ไว้ที่ต้นฉบับ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ถ้าการจัดหน้ามีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม ควรระบุไว้ในช่องหมายเหตุของแผ่นรายการเรื่อง (Slug sheet) หรือเขียนรายละเอียดอธิบายไว้ที่กระดาษคัมมีเลขที่เดียวกันได้

คัมมีลอย

เปรียบเสมือนตารางการทำงาน (Schedule) ในการที่จะบรรจุสาระ หรือเรื่องต่าง ๆ ลงไปในแต่ละหน้าตลอดทั้งเล่มหนังสือหรือนิตยสารที่จะทำ

คัมมีลอยเป็นตัวประสานงานของผู้ทำหนังสือหรือกองบรรณาธิการเขียนขึ้นใช้สร้างความเข้าใจกันเอง และใช้ประสานงานไปยังฝ่ายผลิตหรือโรงพิมพ์ด้วย

การกำหนดคัมมีลอยขึ้นมาจะต้องพิจารณาจากการทำรูปเล่มหนังสือ หรือนิตยสารนั้น ๆ เสียก่อนว่า มีลักษณะการเก็บเล่มเป็นแบบใด เช่น เป็นการเก็บเล่มแบบเย็บอก หรือเย็บมุงหลังคา (การจัดรูปเล่มแบบนี้จะต้องทราบชัดเจนแน่นอนก่อนลงมือทำงานว่า หนังสือหน้าปกก็หน้า จะไปคิดเพิ่มหรือลดจำนวนหน้าระหว่างทำเพลทหรือพิมพ์ไม่ได้เด็ดขาด) คัมมีลอยที่เขียนขึ้นมาจะต้องแสดงถึงหน้าตรงข้ามได้ชัดเจนว่าเป็นการเก็บเล่มแบบนี้ คือ หน้าแรกของเล่มจะตรงกับหน้าสุดท้าย จากนั้นจะลดหลั่นจากหน้ารอง ๆ ของส่วนต้นเล่มกับท้ายเล่มลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งหน้ากึ่งกลางเล่มจะมาบรรจบพบกันพอดี

ส่วนคัมมีลอยสำหรับหนังสือหรือนิตยสารที่เก็บเล่มแบบเย็บสันหรือไสสันทากาว จะใช้วิธีเขียนตารางคัมมีลอยไล่เรียงจากหน้าแรกของเล่ม ไปยังหน้าสุดท้ายได้เลย เพียงแต่จะมีการแบ่งกั้นระหว่างยกต่อยกของหนังสือให้ชัดเจนเพื่อความสะดวกในการทำงานเพิ่มขึ้นเท่านั้น

คัมมีลอยทั้งสองแบบ จะต้องลงตัวด้วยกระดาษพิมพ์เป็นจำนวนยกกระดาษอยู่เสมอ เริ่มกันที่ครึ่งยก, เต็มยก หรืออาจจะ ¼ ยก ก็ได้กรณีที่หนังสือนั้นมีขนาดรูปเล่มเล็ก

แต่หากมีการแทรกเป็นใบเดี่ยว ในคัมมีลอยก็ต้องไปเขียนระบุแทรกไว้ระหว่างยกต่อยก และต้องมีจำนวนสองหน้าเสมอ (เนื่องจากลักษณะเปิดหนังสือ 1 แผ่นทุกครั้งเรานับเป็นสองหน้า)

เมื่อมีคัมมีลอยควบคุมการทำงาน กองบรรณาธิการก็มองเห็นภาพรวมของหนังสือทั้งเล่มได้ และสามารถแก้ไขงาน หรือเปลี่ยนแปลงการบรรจุเนื้อหาลงในตำแหน่งต่าง ๆ ของเล่มได้

คัมมีลอยนั้น สามารถแก้ไขงานได้ตลอดจนถึงขั้นตอนการเข้าหน้าหรือการอาร์ตเวิร์ค (Paste up) เพื่อส่งไปถ่ายเพลท และพิมพ์เสร็จแล้ว คัมมีลอยก็จะตามไปเป็นไกด์สำหรับการพับและเก็บเรียงตามลำดับยกเป็นรูปเล่มต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คัมมี่รูปเล่มจริง

เป็นเสมือนแบบร่าง ที่เราจะบรรจุส่วนประกอบการจัดหน้า ลงไปในตำแหน่งต่าง ๆ บนพื้นที่แต่ละหน้าของหนังสือ นับตั้งแต่ปกหน้า-ในปก-หน้าแรก ไปจนถึงหน้าสุดท้าย-ในปกหลัง-ปกหลัง ด้วยขนาดรูปเล่มเหมือนของจริงที่ต้องการพิมพ์ขึ้นมา

คัมมี่เล่ม จะใช้กระดาษเปล่ามาเย็บเป็นรูปเล่มด้วยขนาดและจำนวนหน้าที่ต้องการ จากนั้นจึงออกแบบกำหนดหัวเรื่อง-ภาพ-เนื้อหา-และอื่น ๆ ที่เราต้องการ เอาไว้ตามตำแหน่งต่าง ๆ ด้วยหลักศิลปะที่สวยงาม ได้เรียงจากหน้าแรกไปจนจบสิ้นทั้งเล่มถือเป็นไกด์ที่เกือบเหมือนของจริง

คัมมี่เล่มที่ว่านี้ มีความจำเป็นมากสำหรับการพิมพ์ในระบบเลตเตอร์เพรส (Letterpress) เพราะการส่งต้นฉบับไปเรียงพิมพ์พร้อมภาพหรือส่วนประกอบต่าง ๆ จะต้องส่งควบไปกับคัมมี่เล่ม จากนั้นทางฝ่ายช่างเรียงจะนำไปเรียงพิมพ์ด้วยมือ แล้วจึงมาเข้าหน้าแต่ละหน้าตามตำแหน่งที่เราวางไว้ในคัมมี่แต่ละหน้า แล้วนำไปขึ้นแท่นพิมพ์ต่อไป โดยกองบรรณาธิการหรือผู้ทำหนังสือจะตรวจดูความเรียบร้อยตามความต้องการหลังจากทำการเข้าหน้าไปแล้วเท่านั้น

คัมมี่เล่ม ยังคงเป็นแบบร่างที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสมได้ หากเนื้อหาที่เราบรรจุไว้ในตอนแรกนั้น มากหรือน้อยเกินไป ก็สามารถขยายแก้ไขได้จนกว่าจะพอใจ

ส่วนด้านการพิมพ์ออฟเซ็ท ซึ่งมีการจัดทำอาร์ตเวิร์คเรียบร้อยแล้วก่อนไปถ่ายฟิล์มทำเพลทนั้น ยังใช้ประโยชน์จากคัมมี่เล่มได้เช่นกัน โดยฝ่ายศิลป์จะร่วมกับกองบรรณาธิการร่างเป็นต้นแบบเอาไว้ เพื่อให้ Staff ฝ่ายศิลป์มาดูแบบ แล้วนำไป Paste up หน้าอาร์ตเวิร์ค หรือจัดหน้าด้วยคอมพิวเตอร์ต่อไป

คัมมี่เลย์เอาท์ฟิล์มทำเพลท

คัมมี่ประเภทนี้ใช้ในฝ่ายผลิตโดยเฉพาะเพื่อกำหนดหน้าหนังสือในแต่ละยก ที่จะนำไปพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นระบบใดก็ตาม

งานพิมพ์หนังสือนั้น มิใช่เป็นการพิมพ์ครั้งละหน้าหรือครั้งละแผ่นของหนังสือ เช่นเครื่องถ่ายเอกสารหรือโรเนียว แต่แท่นพิมพ์จะพิมพ์ด้วยกระดาษขนาดใหญ่เป็นยก หรือครั้งยก ซึ่งเท่ากับพิมพ์ครั้งเดียวได้หลาย ๆ หน้า โดยเป็นจำนวนคู่ 2-4-8-16-32 ตามอัตราส่วนของขนาดรูปเล่มเสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจะกำหนดว่าพื้นที่หน้าโคของหนังสือ ไปลงในตำแหน่งพื้นที่กระดาษแผ่นใหญ่ (แผ่นยก) นั้น จะดูจากคัมมีเก็บเล่มหรือคัมมีเลย์เอาท์ ฟิล์มที่ว่านี้ โดยยึดแบบมาจากรอยพับกระดาษยกเพื่อเก็บเป็นรูปเล่ม จะเป็นขนาดกี่หน้ายกก็พับตามไป รวมทั้งการจัดวางหน้าก็ต้องดูจากระบบการเก็บเล่มด้วยว่า เป็นแบบเย็บมุงหลังคา (เย็บอก) หรือ ไสสัน (เย็บสัน) ซึ่งคัมมีจะแยกแบบไม่เหมือนกัน

คัมมีเลย์เอาท์ฟิล์มนี้ ทางฝ่ายกองบรรณาธิการหรือผู้ทำหนังสือไม่ต้องการทำขึ้นมาก็ได้ เป็นเรื่องของฝ่ายผลิตหรือโรงพิมพ์ เพราะจะเป็นผู้กำหนดว่างานพิมพ์ขึ้นโค พิมพ์ด้วยแท่นพิมพ์แบบโค-ขนาดโค คัมมีแบบนี้จะเป็นตัวประสานงานระหว่างช่างเรียง-ช่างเข้าหน้า หรือฝ่ายทำเพลทแม่พิมพ์ในระบบออฟเซ็ท ผ่านไปยังช่างแท่น (ช่างพิมพ์) ไปจนถึงช่างพับ-คนเก็บเล่ม เพื่อรวบรวมงานพิมพ์ทั้งหมดมาเป็นรูปเล่มของจริงต่อไป

คัมมีเลย์เอาท์ฟิล์ม เพื่อเข้าเป็นรูปเล่มนี้จะถอดส่วนประกอบทุกอย่างออกมาจากคัมมีลอยอีกทีหนึ่ง ซึ่งเท่ากับคัมมีลอยเป็นตัวคุมงานทำหนังสือทุกขั้นตอนนั่นเอง

ข้อเสนอแนะในการจัดหน้าอย่างกว้าง ๆ

- กระจายส่วนประกอบในการวางหน้าไว้ก่อน หากเอมารวมกันจะทำให้หน้าขาดความสมดุล เกิดบริเวณพื้นที่เทาเพียงบริเวณเดียวมากเกิดไป จึงควรกระจายส่วนประกอบออกไปให้ทั่วหน้ามากที่สุด

และหากมีภาพอยู่เพียงภาพเดียวในการจัดสองหน้าคู่ (Spread-Center) ควรวางภาพไว้ในบริเวณใกล้รอยพับกลางเล่ม หรือให้อยู่ส่วนล่างของหน้า ตรงบริเวณกลางเล่ม จะดูเหมาะสมกว่าตำแหน่งอื่น

- อย่าวางองค์ประกอบของหน้าให้ข่มกัน เพราะนอกจากสิ่งใหญ่จะข่มสิ่งเล็กแล้ว หน้าอาจจะเกิดความไม่สมดุล และไม่กระจายพื้นที่สีเทาของหน้า

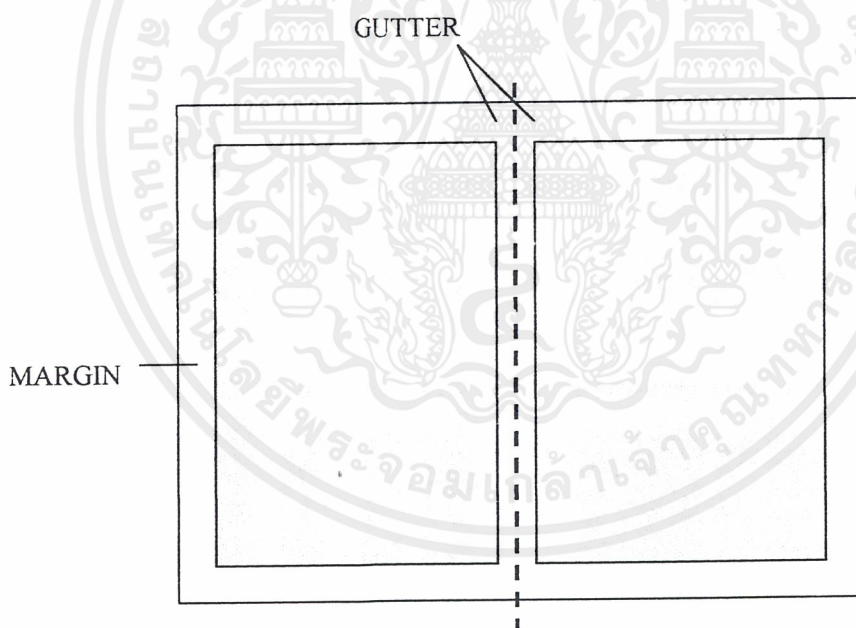
(สำหรับการวางภาพ และหัวเรื่องไว้ชิดกัน ไม่นับรวมอยู่ในกรณีนี้ เพราะถือว่าหัวเรื่องและภาพ เป็นส่วนประกอบที่จะช่วยเสริมความสำคัญของกันและกัน มากกว่าที่จะเป็นการข่ม)

- รักษาความสม่ำเสมอในการจัดหน้า : อักษรพิมพ์ที่ใช้กับเรื่องก็ดี เนื้อเรื่องก็ดี หรือใช้กับคำบรรยายภาพก็ดี ควรเป็นชนิดที่สอดคล้อง หรือ ไปกันได้ (Harmony) กับประเภทที่ใช้ในเรื่อง เรื่อง จะดูเป็นเอกลักษณ์สอดคล้องกัน ไปด้วย

แต่บางแห่ง ใช้อักษรต่างชนิดที่ดี Contrast กันได้ โดยไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกัน เหตุผลคือ เพื่อสร้างอารมณ์และความรู้สึกให้ผู้อ่านเป็นไปตามลักษณะเนื้อหาของเรื่องนั้น ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- แสวงหาความแปลกใหม่ในการจัดหน้า
 - ใช้สามัญสำนึกในการจัดหน้าด้วยการวางภาพตัดตก (Bleeds) ว่าเหมาะสมหรือไม่ หากใช้พรวดหรือจะกลายเป็นการขาดระเบียบ
 - หลีกเลี่ยงการวางหัวรองหรืออักษรย่อ หรือคำเพียงหนึ่ง-สองคำไว้บนสุดของคอลัมน์ที่เรียกว่า WIDOW
 - ไม่ควรจัดเนื้อเรื่องให้มีรูปแบบแปลก หรือจัดให้เป็นรูปลักษณะต่างกว่าที่ควรจะเป็นไปตามธรรมชาติของการอ่าน วิธีการจัดให้แปลกไปนั้น เก่าเกินไปแล้ว การจัดเนื้อเรื่องตามธรรมดา ก็สามารถทำให้น่าสนใจ และทันสมัย ได้เหมือนกัน
 - หลีกเลี่ยงการวางภาพหลายภาพซึ่งบางภาพต้องการหมึกพิมพ์น้อย แต่บางภาพต้องการหมึกพิมพ์มากกว่า อย่าเอามาไว้ใกล้กันหรือหน้าเดียวกัน
- ปัญหาเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเทคนิคการพิมพ์ที่ต้องการคุณภาพงานพิมพ์ที่ดี ภาพคมชัดเสมอ หากเอามาใกล้กัน การปล่อยหมึก พิมพ์จะลำบาก ทำให้ภาพด้อยคุณภาพได้

การจัดหน้าหนังสือและนิตยสาร

การจัดหน้าหนังสือ และนิตยสารมีวัตถุประสงค์

1. สร้างความสนใจและเชื้อเชิญผู้อ่าน โดยจัดวางองค์ประกอบไว้อย่างสวยงาม และดูใหม่-สดเสมอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การจัดหน้าช่วยให้สามารถถ่ายทอดเรื่องราว หรือข่าวสารด้วยความรวดเร็ว สร้างความสะดวก อ่านได้ง่ายไม่ว่าจะเริ่มต้นเรื่อง, ตามเรื่อง, ภาพประกอบ รวมทั้งการต่อเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านกระตือรือร้นที่จะอ่าน เท่ากับสร้างนิสัยและความเคยชินในการอ่านได้ด้วย
3. สร้างเอกลักษณ์ของหนังสือ-นิตยสารนั้น ๆ ซึ่งจะทำให้ ผู้อ่านจดจำลักษณะเนื้อหาได้ทันทีที่พบเห็น

เนื้อที่พิมพ์ (TYPE PAGE)

หน้าหนังสือ-นิตยสารจะมีการแบ่งพื้นที่สำหรับพิมพ์ (พื้นที่สีเทา) อย่างแน่นอนและสม่ำเสมอ ตลอดทุก ๆ คาบที่จัดพิมพ์ออกสู่สาธารณะ

องค์ประกอบการจัดหน้า

ที่สามารถนำมาใช้วางในตำแหน่งต่าง ๆ ได้ดังนี้

- ชื่อเรื่อง / หัวเรื่อง : ต้องอยู่ในตำแหน่งที่หาง่าย-อ่านง่ายโดยสะดวก
- ตัวโปรย และ หมายเหตุ บ.ก. (Blurb & Editorial notes) : ควรวางไว้ในตำแหน่งที่จะจับสายตาผู้อ่านให้ไหลไปยังเนื้อเรื่องได้ง่าย บรรณาธิการจะต้องคัดสินใจก่อนที่จะจัดหน้าว่าทั้งสองสิ่งนี้จะมีหรือไม่มี และควรจะสั้นหรือยาวขนาดไหนจึงจะเหมาะสม

- Bylines & Credits : ขนาดและชนิดของตัวอักษรที่ใช้ควรเป็นแบบเดียวกันตลอดตำแหน่งที่จะวางก็เช่นเดียวกัน ควรจะเหมือนกันทั้งเล่มตามเหมาะสม แล้วควรวางไว้ในบริเวณเริ่มต้นเรื่อง หรือใกล้หัวเรื่อง หรือ ไม่นั่นก็ปิดท้ายเรื่อง

- เนื้อเรื่อง : การจัดวางเนื้อเรื่อง ต้องคำนึงถึงการเลื่อนไหลของสายตา (Gaze motion) จะต้องให้สัดส่วนการจัดหน้าที่ดีอ่านสะดวก ไม่มีอะไรมาขวางกั้นการอ่าน และใช้องค์ประกอบศิลป์เป็นข้อพิจารณาในการจัดวางโดยตลอด

คำบรรยายภาพควรใช้ตัวอักษรเด่นพอสมควร และวางไว้ใกล้ภาพ (ไม่ว่าจะเป็นกรณีบรรยายภาพรวมหรือบรรยายเดี่ยว) ข้อสำคัญ อย่าทำให้ผู้อ่านต้องกวาดสายตาหาคำบรรยายภาพโดยเด็ดขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะที่ดีของการจัดหน้า

- จะต้องให้สอดคล้องกับแบบรูปเล่ม-ปก-สีสรร-ปัจจัยการพิมพ์
- เป็นไปอย่างเรียบง่าย และตรงไปตรงมา
- ให้มีความหลากหลาย
- ต้องมีความแน่นอน

ปกหนังสือ Binding Design ปัจจุบันมี 4 จุดประสงค์ คือ

1. Construction เพื่อ โครงสร้างที่แข็งแรง แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ

1.1 การรวมหน้ากระดาษเข้าด้วยกัน นอกจากจะทำการเย็บด้วยด้าย, เย็บด้วย Staple, ตัดกาว แล้วนั้นการเข้าปกก็สามารถทำให้หนังสือเป็นเล่มได้แข็งแรงยิ่งขึ้น ซึ่งก็แล้วแต่ประเภทของหนังสือ เช่น perfect-binding ซึ่งไม่มีการเย็บด้วยด้าย ก็จะสามารถสอดใส่หน้ากระดาษเพิ่มเติมภายหลังได้ หรือ Spiral wire หรือ Plastic comb pamphlets, Side-wire-Stitching ที่แข็งแรง และถูกที่สุด

1.2 Endpapers หนังสือที่มีจำนวนหน้ามาก และพิมพ์บนกระดาษชั้นดีเนื้อหนา ย่อมมีน้ำหนักมากเป็นธรรมดา ดังนั้นจึงต้องการกระดาษ Endpaper ที่มีความแข็งแรง เหนียว ทนทานพอที่จะยึดติดตัวเนื้อหนังสือกับส่วนปกได้ Endpaper ควรเป็นกระดาษที่มีความหนา (118 gram ขึ้นไปเป็นอย่างน้อย) มีหลายชนิดให้เลือก และนอกจากนี้ยังสามารถใช้กระดาษเนื้อเดียวกันกับหนังสือแต่มีความหนามากกว่ามาพิมพ์ และมาทำเป็น Endpaper ก็ได้

2. Protection เพื่อการป้องกันหนังสือส่วนใน ปกจะต้องทนทานต่อการบิดงอ, ฝุ่นผง การฉีก และการชน-กระทบกระแทกต่าง ๆ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

2.1 Cover material เพื่อความทนทาน ส่วนปกจะต้องทนทานต่อการเปิด-ปิด อยู่เสมอ ซึ่งจะแล้วแต่ประเภทและการใช้งานของหนังสือ เช่นหนังสือตำราเรียนที่ถูกเปิดอ่านอยู่เสมอ ก็ย่อมควรที่จะแข็งแรงกว่าหนังสือที่ระลึกที่จะถูกนำมาใช้เฉพาะโอกาส

- เพื่อป้องกันรอยเปื้อน เช่นหนังสือ Cookbook ที่จะถูกเปิดใช้ในครัวอยู่เสมอ ย่อมจะมีการเปื้อนเปื้อน จึงควรใช้วัสดุที่สามารถเช็ดออกหรือป้องกันรอยเปื้อนได้ เช่น Coated Paper (กระดาษเคลือบมัน ชนิดต่าง ๆ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เพื่อป้องกันการขูดขีดและกระแทก จึงควรใช้กระดาษปกที่มีความหนาพอสมควร หรือเสริมโครงสร้างด้วยบอร์ดที่มีความหนาทน ไม่บิดงอง่ายเมื่อโดนแรงอัด หรือแม้แต่กระทั่ง โคนความชื้น

2.2 Boards ป้องกันการกระทบกระแทก โดยเฉพาะการตกหล่น ซึ่งจะเกิดรอยฉากรที่สันและมุม แก้ปัญหาได้โดยเสริมปกด้วยบอร์ดชนิดต่าง ๆ บอร์ดชนิดหนาช่วยป้องกัน และรับแรงกระทบ ได้ดีกว่าบอร์ดชนิดบาง

2.3 Headbands แผ่นเสริมที่สัน เพื่อป้องกันการฉีกขาด ในเวลาที่ดึงสันหนังสือออกมาจากหิ้ง ควรใช้บอร์ดชนิดเดียวกันกับตัวปก และยังป้องกันแรงกดที่มาจากด้านบน ได้อีกด้วย

2.4 Edge stain การทำสีที่ขอบ (ด้าน 3 ด้านที่มีใช้สัน) เพื่อป้องกันรอยเลอะจากฝุ่นและมือ การทำสีส่วนใหญ่จะทำด้านบนเพื่อปกปิดรอยหมองคล้ำจากฝุ่นผง แต่อาจทำสีทุกด้านก็ได้เพื่อความสวยงาม

2.5 Jacket ปกนอกของหนังสือ ถ้าหากตัวปกจริงแข็งแรงคืออยู่แล้ว ก็อาจใช้ Jacket เพื่อสำหรับประโยชน์ทางการโฆษณาประชาสัมพันธ์แทน แต่ถ้าหากปกมีความแข็งแรงน้อย Jacket ก็ย่อมจะทำหน้าที่เป็นตัวช่วยเสริมความแข็งแรงของปกเล่มนั้น ๆ Jacket ควรมีความหนาตั้งแต่ 104 – 118 grams ขึ้นไป สำหรับเนื้อกระดาษ อาจจะเป็น Coated Paper หรือใช้ Plastic Laminating ก็ได้ และถ้าต้องการให้ Jacket คงทนไม่เป็นรอยยับง่ายให้เสริมความยาวด้านบนและล่างของ Jacket ด้วยการเพิ่มความยาวออกไป 2 – 3 นิ้ว แล้วพับส่วนนั้นเข้าด้านใน ให้เสมอกันกับปก โดยสรุปแล้วหน้าที่ของ Book Jacket มีอยู่ 2 ประการคือ ห่อหุ้มปกมิให้เป็นรอย และเก็บรักษาตัวปกให้ดูใหม่อยู่เสมอ ในขณะที่อยู่ในร้านหนังสือและในโรงงาน

3. Identification บ่งบอกชื่อของหนังสือ โดยเฉพาะกรณีของหนังสือที่สัน ซึ่งจะมีรูปแบบ 2 แบบ คือ จีควางชื่อหนังสือเป็นแนวขนานกับสัน และวางตรงข้ามทิศทางกับสัน ซึ่งเป็นไปได้ทั้ง 2 แบบ แล้วต่อความนิยม แต่คงจีควางให้อ่านได้จากทางด้านบน-ลงสู่ด้านล่าง และไม่ควรใช้ตัวอักษรประเภท Italic หรือ Script เป็นอย่างยิ่งสำหรับสันเพราะจะทำให้ผู้อ่านยากมากยิ่งขึ้น

4. Attraction ดึงดูดความสนใจ ในการ Display และเมื่อวางบนชั้นหนังสือในร้านภาพประกอบ (ภาพถ่ายและภาพวาด) หรือ Abstract Pattern อาจเป็นตัวดึงดูดความสนใจให้แก่หนังสือได้ดีกว่าชื่อของหนังสือก็ได้ แล้วแต่ความเหมาะสม หากแต่ Design นั้น ต้องดึงดูดความสนใจให้ผู้ดู มองพิจารณาจนพอควรจนทราบชื่อผู้แต่ง และชื่อหนังสือ นอกจากนั้นยังต้องพิจารณาถึงการแข่งขันอันสูงในตลาดปัจจุบัน ในขณะที่หนังสือหลายเล่มวางอยู่บนชั้นหนังสือในร้านเดียวกัน แต่ละเล่มจะต้องเรียกร้องความสนใจให้ผู้ดูเปิดอ่านได้ขั้นตอนนี้เรียกว่า effectiveness ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง หนังสือที่เป็นของผู้ประพันธ์ที่มีชื่อเสียงย่อมต้องเน้นชื่อผู้แต่งเป็นสำคัญ และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถใช้ Typographic ประกอบกันกับสัญลักษณ์ทางกราฟิกที่มีความหมายทั้ง Visual และ Poetic เข้ามาประกอบกัน เพื่อให้ตัวอักษรและภาพสอดคล้องกันมากยิ่งขึ้นก็ได้

5. Expression ให้พิจารณาส่วนต่อไปนี้เป็น เช่น ชื่อหนังสือ Cooking for Beginners ที่ต้องการให้ผู้อ่านทราบและเปิดดูเนื้อหาได้ทันทีที่ควรรู้ Typographic เป็นหลักสำหรับปก ส่วนหนังสือ Out of the Blue ที่เป็นชื่อเนื้อหาเกี่ยวกับ Romance ก็ย่อมที่จะต้องใช้ภาพประกอบมาสร้างจินตนาการให้ผู้อ่านทราบถึงเนื้อหา และดึงดูดความสนใจ และผู้อ่านจะตัดสินใจคุณค่าของหนังสือเล่มนั้นโดยคร่าว ๆ จากปกที่เห็นเป็นสิ่งแรก

ปกหนังสือควรสะท้อนและอธิบายคร่าว ๆ ถึงรายละเอียดของเนื้อหา ที่จะเป็นส่วนสำคัญสำหรับการขาย การออกแบบปกให้ได้ผลดี ควรจะคำนึงถึงดังต่อไปนี้

5.1 Subject เนื้อหา การออกแบบควรให้เหมาะสมกับประเภทของเนื้อหา แต่ควรจะต้องเจาะจงรายละเอียดถึงเนื้อหาภายใน ไม่ครอบคลุมรายละเอียดกว้างขวางเกินไป

5.2 Illustration ภาพประกอบ (ภาพถ่าย, ภาพวาด, liner Arts, ฯลฯ) ภาพส่วนใหญ่จะมาจากภายในหนังสือ หรือจากที่อื่น แต่ควรให้เหมาะสมกับเนื้อหา ภาพปกควรเป็นลักษณะการแนะนำรายละเอียด หรือ เจาะรายละเอียดของเนื้อหาที่สำคัญมาเสนอ และควรตระหนักไว้ว่าปกหนังสือ ก็คือ Poster ขนาดย่อม นั่นเอง

5.3 Typography การจัดวางตัวอักษร คำนึงถึงการจัดวางที่สร้าง Unity และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และให้ตระหนักไว้ว่า Harmony ไม่เพียงพออย่างเดียวที่จะสร้าง Unity, Contrast ก็สามารถสร้าง Unity ได้เช่นกัน

5.4 Material การเลือกใช้วัสดุ ที่ดีและมีพื้นผิวที่น่าสนใจ และเหมาะสมกับหนังสือ ย่อมเพิ่มคุณค่าและสร้างความน่าสนใจให้กับหนังสือได้มาก แต่ต้องคำนึงถึงเรื่องงบประมาณ และความคงทนเป็นหลักสำคัญด้วย

5.5 Color เลือกใช้สีให้เหมาะสม และสอดคล้องกันระหว่างภาพ และตัวอักษร สำหรับกรณีที่หนังสือเล่มนั้นไม่มีปก (Book Jacket) แต่ถ้าหากหนังสือเล่มนั้นมี 2 ปก คือ Back Jacket (ซึ่งเปรียบเสมือน Promotion piece ห่อหุ้มอยู่ภายนอก) และปกใน ซึ่งเป็นส่วนหนังสือจริง ๆ การออกแบบ Back Jacket และปกจริงนั้น ควรคำนึงถึงความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว ไม่ว่าจะป็น โทนสี, ตัวอักษร หรือ Illustration

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Book Jacket ปกหุ้มหนังสือ (ปกด้านนอก)

- ในสมัยโบราณที่มีการประดิษฐ์ Book Jacket (ปี 1890) ขึ้นนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้สำหรับป้องกันการเปราะเปื้อน และต่อมาในสมัยหลังได้มีการคิดเพิ่มเติม เทคนิคและวัตถุประสงค์ ทางด้านการโฆษณาดึงดูดความสนใจของผู้อ่านลงไป ใน Jacket ตั้งแต่เวลาที่เริ่มมีการผลิตหนังสือเป็น Mass Production ได้อย่างรวดเร็ว และการแข่งขันทวีความเข้มข้นมากขึ้น ผลคือการใช้ Jacket หรือ (Wrappers) แทน Poster โฆษณานั้นเอง

- ปัจจุบัน Jacket ยังใช้สำหรับการป้องกันรอยขีดข่วน และรอยกระแทกฉีกขาด แก่ส่วนในของหนังสือซึ่ง plastic Jacket ย่อมมีความเหนียวทนทานมากกว่า Jacket เนื้อกระดาษธรรมดา

- ให้คำนึงถึงต้นทุนที่สูงสำหรับ Jacket ของหนังสือ ซึ่งอาจจะสูงกว่าราคาของกระดาษ + ราคาพิมพ์ของส่วนปกของหนังสือธรรมดาที่ไม่มี Jacket ด้วยซ้ำ.

3.3 ตัวอย่างข้อมูล

โลกของแฟชั่นถือเป็นโลกแห่งพลังของความคิดสร้างสรรค์และมักมีอิทธิพลต่อสิ่งต่างๆ เสมอ และในทางกลับกันแฟชั่นก็ได้รับอิทธิพลจากสิ่งต่างๆ ด้วยเช่นกัน โลกของแฟชั่นที่มีแนวคิดอย่าง Surrealist Style ก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่น่าสนใจไม่น้อย

Surrealist revolution รุ่นแรกอย่าง Andre Breton, Paul Eluard, Louis Aragon และอื่นๆ ที่เป็นคนเริ่ม Revolution ในปี 1920 ถึงแม้ว่าจะมีความเชื่อที่แรงกล้า แต่ก็ไม่ได้มี เครื่องแบบตายตัวในการที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง, แต่ที่มีแรงกระตุ้นและมีข้อบ่งชี้ว่าในการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้จะต้องมี Fashion ที่เหมาะสม, ความหมายของ Fashion ก็จะถูกตีออกมาในความหมายที่ตรงกับการทำให้เสียรูปโฉมและมันก็ appear ใน surrealist style. ในจุดเริ่มต้น

svercalism กลายมาเป็น Artistic Style ใน 1930 Fashion กลายเป็นการนำ 2 สิ่งที่แตกต่างกันมาอยู่ด้วยกัน. Concept คือเหมือนไม่มีตัวตน แต่ก็จะค่อย ๆ กลายมามีตัวตนได้กลายมาเป็นความจริง Surrealism ก้าวเข้าไปในโลกของ Fashion อย่างฉับพลัน, และมันก็มีความสำคัญในรูปแบบเสื้อผ้า และในบางลักษณะของ Fashion ถึงแม้จะมีการขัดแย้งบ้างแต่ Fashion ในแบบของ surrealist ก็ปรากฏออกมาให้เห็นในปี 1930-1940 - Surrealism จะมีให้พบเห็นได้ในสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น Vogue/Harper's Bazaar. ในช่วงสมัยนั้น Style อื่นๆ ไม่ได้สื่อถึงโลกที่เหมือนกับฝันและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Surrealism ก็เป็นทางออกสำหรับคนสมัยนั้น เพราะพวกเขาต้องการอะไรที่สามารถทำให้หลุดจากโลกแห่งความเป็นจริงไปยัง Fantasy (เป็นช่วงที่กำลังจะมีสงคราม)

ความสามารถในการนำ Real และ Unreal มาวางไว้ด้วยกันของ Surrealism ทำให้เกิดต้นแบบ ของ Advertising ทำให้ได้เห็นอะไรที่ไม่คาดคิด หรือแหวกแนวทำให้เกิด Style ในอุดมคติในการถ่ายภาพได้อะไรที่เคยเป็นได้แค่ความฝัน ความสวยงามของสินค้าหรือการเปลี่ยนแปลงในลักษณะของสิ่งของ ก็พบเห็นได้ใน Editorial & Advertisement.

Surrealism เป็นที่พบเห็นได้มากขึ้น ขอมรับมากขึ้นอะไรที่เคยได้พบเห็นใน Magazine ก็ได้มาปรากฏใน Window Display แล้วทำให้เกิดมุมมองแบบใหม่ใน Window Display ไม่จำเป็นที่จะต้องเสนอความเป็นจริงออกไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ขั้นตอนการทำงาน

4.1 การวางแนวทางของนิตยสาร

ก่อนที่จะเริ่มทำการจัดทำนิตยสารต้องมีการกำหนดแนวทางกำหนดเนื้อหาที่มีอยู่ภายในเสียก่อนว่าจะเป็นไปในทิศทางใด โดยที่แนวทางที่นิตยสารจะนำเสนอคือข้อมูลข่าวสารทางด้านแฟชั่นและเครื่องแต่งกายของสิ่งที่เกี่ยวข้องกันนี้ เนื้อหาส่วนใหญ่แล้วจะมุ่งเน้นในด้านของแนวคิดและการออกแบบที่สร้างความแปลกใหม่ และจะไม่มุ่งเน้นทางด้านการเสนอขายมากเกินไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านปรับเปลี่ยนค่านิยม และทัศนคติใหม่เกี่ยวกับแฟชั่น ทั้งยังมุ่งเน้นหรือกระตุ้นให้ผู้อ่านได้ทดลองออกแบบและดีไซน์สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยจะนำเสนอในรูปแบบขนาด 31x35 ซม. พิมพ์ 4 สีลงบนกระดาษพรีพรี้นเพื่อให้เห็นรายละเอียด และงานที่จะนำมาลงได้อย่างชัดเจนและออกเป็นรายเดือน โดยในแต่ละฉบับจะมีเรื่องที่น่าสนใจแตกต่างกันออกไป โดยในฉบับนี้จะพูดถึงในเรื่องของ "Street".

4.2 การวางแนวทางของ Art Direction

หน้าปก

ในด้านหน้าปกของนิตยสารจะมีชื่อของ Concept Issue ในฉบับอย่างชัดเจน จะใช้เลขฉบับที่เป็นเลขตัวเดียวด้วยการขึ้นต้นด้วยเลข 0 เสมอเช่นฉบับที่ 1 ก็จะเป็น 01 และเล่ม 2 ก็จะเป็น 02 เมื่อครบ 12 ฉบับก็จะเปลี่ยนเป็น 01 ใหม่ทันที โดยหน้าปกของนิตยสารจะไม่มุ่งเน้นที่รูปถ่ายของนายแบบหรือนางแบบ แต่จะเน้นที่ความสัมพันธ์กันกับ Concept ภายในเล่มมากกว่าและรายละเอียดจะอยู่ที่ด้านหลังของปก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คอลัมน์

ในด้านในของนิตยสารจะแบ่งเป็นคอลัมน์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป เส้นกริชที่ใช้ควบคุมก็จะมีลักษณะซิกค่านขวามือเท่านั้น และจะปรากฏอยู่บนกรอบที่เหลี่ยมหัวตัดซึ่งออกแบบมาจากหัวหนังสือทั้งนี้เพื่อสร้างความเป็นเอกลักษณ์ และเป็นที่ยึดจำให้แก่นิตยสารซึ่งรวมถึงการจัดวางจะไม่นำป้อเหมือนนิตยสารที่มีอยู่ทั่วไป และจะเน้นโชว์งานมากกว่าการเขียน ในส่วนของหัวชื่อคอลัมน์ของส่วนต่าง ๆ จะใช้ตัวอักษรที่มีความใกล้เคียงกับหัวหนังสือแต่จะใช้ตัวพิมพ์เล็ก เพื่อสื่อถึงความมีเอกลักษณ์ โดยในส่วนของการใช้สีของแต่ละคอลัมน์จะดูถึงความเหมาะสมของเนื้อหาที่นำเสนอรวมถึงรูปทรงที่นำมาประกอบด้วย

สารบัญ

หน้าสารบัญจะต้องสร้างความน่าสนใจและแปลกใหม่กว่านิตยสารที่มีอยู่ทั่วไป โดยจะออกแบบให้เกิดความรู้สึกกระตุ้นให้ผู้อ่านเหมือนได้มีส่วนร่วมกับ Concept ประจำฉบับ เช่น 01 ใช้ชื่อ Concept ว่า "Street" การจัด Art Direction จึงออกแบบให้เป็นแผนที่ของถนนเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้ที่ชัดเจน และชวนติดตามเปรียบเสมือนผู้อ่านกำลังเดินทางไปกับนิตยสาร

หน้าโฆษณา

เพื่อให้นิตยสารมีความกลมกลืนกันในเรื่องของ Art Direction ในนิตยสาร โฆษณาที่จะนำมาลงในนิตยสารจะต้องได้รับการออกแบบจากนิตยสารตามความเห็นสมควร

เลขหน้า

ออกแบบโดยคำนึงถึง Concept Issue เช่นกันคือใช้คำว่า Block แทนคำที่มีอยู่ทั่วไป ซึ่งหมายถึงช่วงตีจบถนน และอาจเปลี่ยนคำเพื่อความสัมพันธ์กับ Concept Issue ในฉบับต่อไป เพื่อสร้างความสัมพันธ์กันไปตลอดทั้งเล่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Logo

จัดวางให้อยู่มุมบนด้านซ้ายมือของนิตยสาร และเฉียง 45 องศาเท่านั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกวางทับจากการจัดแผงของร้านขายนิตยสารทั่วไปที่นิยมวางซ้อนทับกัน และตัวเฉียง 45 องศาสามารถดึงดูดสายตาได้ดีกว่าการวางชื่อนิตยสารทั่วไปที่นิยมวางในแนวยาว โดยสีของโลโก้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม และการใช้กราฟฟิกของโลโก้ สร้างให้มีลักษณะเหมือนป้ายของสื่อ เพื่อให้ผู้พบเห็นทราบได้ว่าเป็นนิตยสารประเภทอะไร

Format

ขนาด 31 x 35 ซม. นำเสนอในรูปแบบที่เน้นการสร้าง Theme และเรื่องราวให้น่าติดตามกว่านิตยสารทั่วไปอาจมีการปรับเปลี่ยน Design เพื่อความเหมาะสมแก่ Theme ที่นำเสนอในแต่ละเล่ม

Dividers

มีเพื่อให้ผู้อ่านได้พักเมื่อจบหัวข้อหนึ่งและเป็นการเปลี่ยนเรื่องใหม่ ทำให้ผู้อ่านไม่เกิดความสับสนและเป็นตัวกำกับเนื้อหาของนิตยสารอีกส่วนหนึ่ง โดยการออกแบบเป็นหน้าคู่เท่านั้น และออกแบบโดยใช้ Theme ที่กำหนดไม่ให้ผู้อ่านเมื่อยล้าหรือเกิดความเบื่อหน่ายเหมือนนิตยสารที่มีอยู่ทั่วไป

Column Closer Logo

เป็นตัวบ่งบอกให้ผู้อ่านทราบว่าคอลัมน์ที่อ่านอยู่ได้จบลงแล้ว โดยการออกแบบตัวปิดคอลัมน์นี้ได้นำเอาตัวอักษรตัวแรกของ Logo บนหัวหนังสือคือตัว N มาวางซ้อนลงบนรูปสี่เหลี่ยมหัวตัดทำให้เกิดเป็นรูปทรงที่มีมิติ เพื่อความเป็นเอกลักษณ์และยังสามารถควบคุมแนวทางในการออกแบบกราฟฟิกในนิตยสารด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 สรุปเนื้อหา

เนื้อหาภายในเล่มได้แบ่งออกเป็นทั้งหมด 4 หัวข้อ 12 คอลัมน์

1. เรื่องราวเด่นประจำฉบับ	1	คอลัมน์
2. News	6	คอลัมน์
3. Influence fashion	3	คอลัมน์
4. Self - Service	2	คอลัมน์

โดยในแต่ละหัวข้อจะมีคอลัมน์ย่อยที่แตกต่างกันออกไปโดยสรุปเรื่องที่จะนำมาเสนอได้ดังนี้

1. หัวข้อ Cover Story

1.1 Street เป็นคอลัมน์ที่มาจาก Concept Issue โดยในฉบับนี้จะพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องราวของแฟชั่น และวิถีความเป็นไปบนท้องถนน ทั้งดีไซน์เนอร์ชาวต่างชาติที่มีแนวคิดในการออกแบบมาจาก Street Style และผู้คนที่น่าสนใจบนถนนต่างๆ

2. หัวข้อ New แบ่งออกเป็น 6 คอลัมน์ดังนี้

2.1 New Place นำเสนอสถานที่ ที่มีความน่าสนใจในแง่ของแนวความคิดที่แปลกใหม่ โดยในฉบับนี้จะพูดถึง Bar and Restaurant ในถนน Soho ชื่อ Denim ที่ซึ่งถูกออกแบบ และตกแต่งจากยีนส์เคนิม

2.2 New Product นำเสนอสินค้าที่มีความแปลกใหม่แต่สามารถสวมใส่และใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวัน จะพูดถึงรองเท้าที่มีกลิ่นบำบัดชื่อ Aroma Shoes

2.3 New Promotion นำเสนอการผลงานที่ถูกจัดแสดงในที่ต่างๆที่มีความน่าสนใจและน่าเยี่ยมชม

2.4 New Price นำเสนอสินค้าที่มีราคาพิเศษหรือสินค้าที่สามารถหาซื้อได้ในราคาที่แตกต่างจากท้องตลาด

2.5 New Collection นำเสนอ Collection ใหม่ที่มีแนวความคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับแนวทางและเทคนิคในการออกแบบตัดเย็บที่ตัดเทียมกับต่างประเทศ และยังไม่เคยเห็นหรือวางขายที่ไหนมาก่อน โดยในฉบับนี้จะเสนอ New Collection จาก Greyhound ภายใต้ Concept Art Couture ซึ่งเป็นการนำเอาภาพเขียนของศิลปินที่มีชื่อเสียงนำมาดัดแปลงและออกแบบในแบบฉบับของ Greyhound

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 New Face นำเสนอบุคคลที่น่าสนใจและเป็นที่น่าสนใจตามองของวงการออกแบบแฟชั่น โดยในฉบับนี้นำเสนอบทสัมภาษณ์ เกี่ยวกับคุณ มัญจมาศ นำเบญจพล ดีไซน์เนอร์หน้าใหม่ ที่จบการศึกษาและสร้างชื่อเสียงที่ประเทศอังกฤษ

3. หัวข้อ Fashion Influence คอลัมน์ที่พูดถึงอิทธิพลและแรงบันดาลใจของนักออกแบบทั้งหมด 3 คอลัมน์

3.1 Fashion Surrealism นำเสนอเรื่องราวของการออกแบบเครื่องแต่งกายที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากลัทธิ Surrealist ในยุคอดีตที่สืบทอดมาถึงปัจจุบันที่เป็นแรงผลักดันให้วงการแฟชั่นเกิดการเปลี่ยนแปลงและสะดุดตาแก่ผู้พบเห็น

3.2 Analyze This นำเสนอการวิเคราะห์ที่เครื่องแต่งกายของดีไซเนอร์รับเชิญ โดยในฉบับนี้จะพูดถึงแนวทางการแต่งกายของ Street Gangsters ที่มีความแตกต่างและน่าสนใจกว่าการแต่งกายของคนทั่วไป และในฉบับนี้ดีไซเนอร์รับเชิญจาก Stylist จากภาพยนตร์แนว Gangster เรื่อง 2499 อันธพาลครองเมือง

3.3 Thai Fabric เป็น Fashion Set ประกอบบทความที่ทางนิตยสารจัดทำขึ้นเพื่อผู้อ่าน โดยในฉบับนี้ได้นำเสนอแรงบันดาลใจในการออกแบบที่มาจากผ้าไทยเมืองอุบลราชธานี

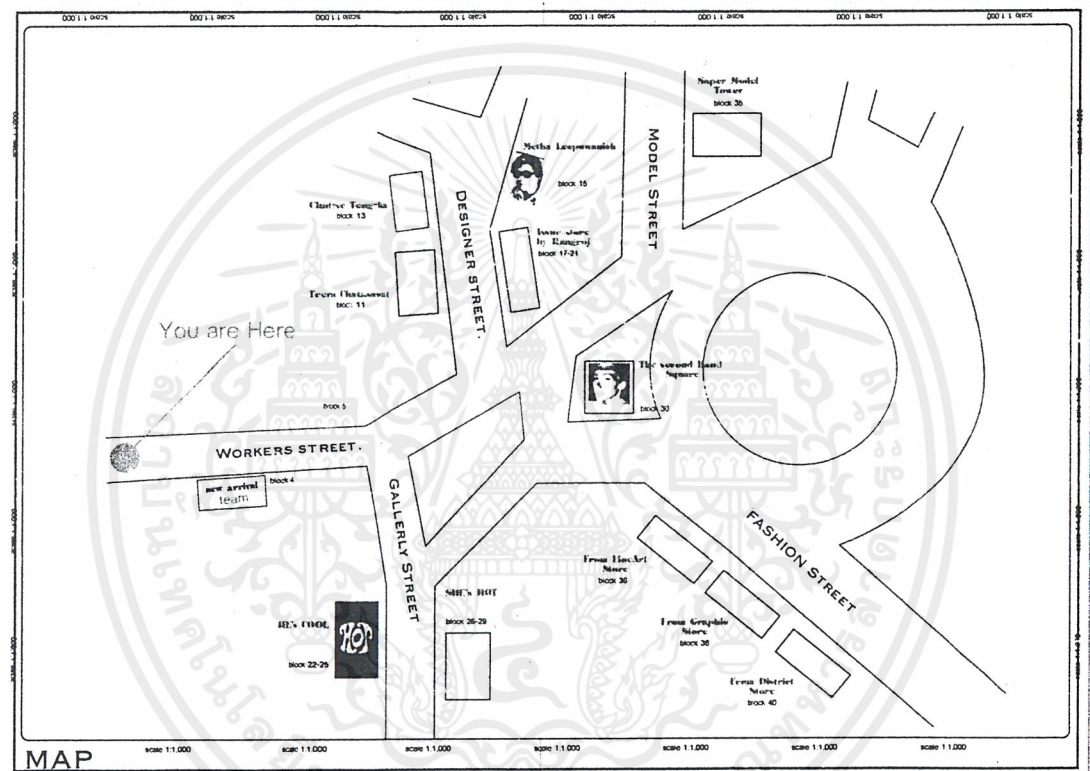
4. หัวข้อ Self-Service เป็นคอลัมน์ที่ทางนิตยสารใช้ติดต่อกับผู้อ่านมี 2 คอลัมน์

4.1 New Community เป็นคอลัมน์ที่เปิดกว้างให้นักออกแบบมือสมัครเล่นหรือผู้ที่มีความคิดที่น่าสนใจได้ทดลองออกแบบลวดลายหรือไอเดียลงในแบบที่ทางนิตยสารจัดให้ และจะนำผลงานจากนักออกแบบทางบ้านมานำเสนอในฉบับต่อไป

4.2 Self - Service Pattern เป็นคอลัมน์ที่ส่งเสริมให้ผู้อ่านได้ทดลองทำเครื่องแต่งกายต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยทางนิตยสารจะเชิญนักออกแบบมาสร้าง Pattern ที่น่าสนใจให้กับผู้อ่าน ในฉบับนี้ได้รับเกียรติจากคุณ อนันดา ฉลาดเจริญ ตำแหน่ง Stylist & Art Director จากบริษัท Greyhound ให้มาออกแบบ Pattern ที่มีชื่อว่า Street Hat สำหรับ Lesson 1 โดยในแต่ละฉบับจะเปลี่ยนนักออกแบบไปเรื่อยๆเพื่อสร้างความแปลกใหม่ และแตกต่างให้กับ Pattern และมีวิธีการออกแบบตัดเย็บที่ง่ายแก่การทำตามเข้าใจ และยังส่งเสริมให้ผู้อ่านได้ใช้ความคิดในการสร้างสรรค์ในการทำ เช่น การเลือกใช้วัสดุ การใช้สี การออกแบบเพิ่มเติม ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ตัวอย่างแบบร่าง

รูปที่ 1. ตัวอย่างแบบร่าง หน้าสารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 2 ตัวอย่างแบบร่าง หน้าโฆษณา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3 ตัวอย่างแบบร่าง หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4 ตัวอย่างแบบร่าง หน้าปก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

งานที่สำเร็จแล้ว

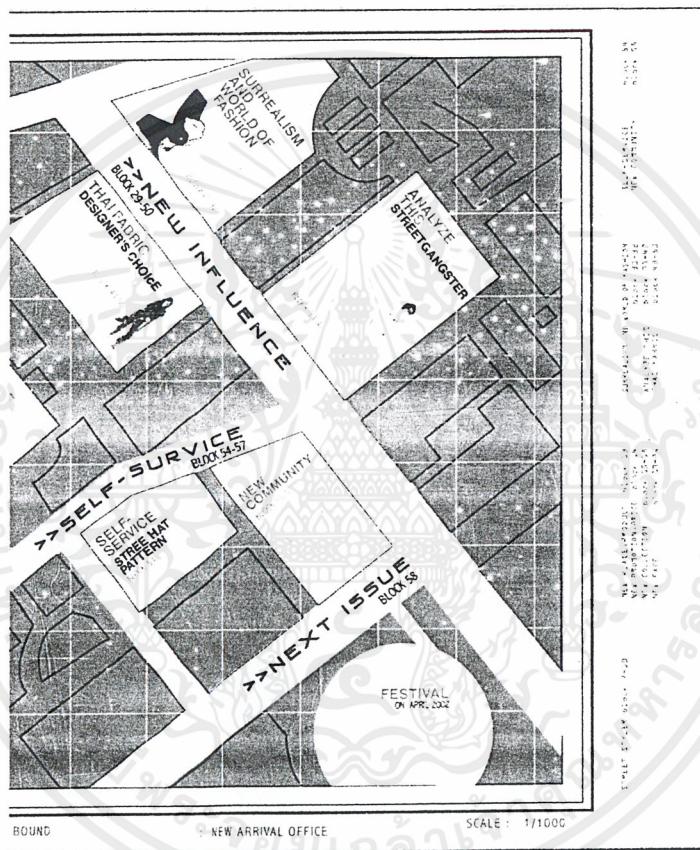
รูปที่ 5 หน้าปกนิตยสาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

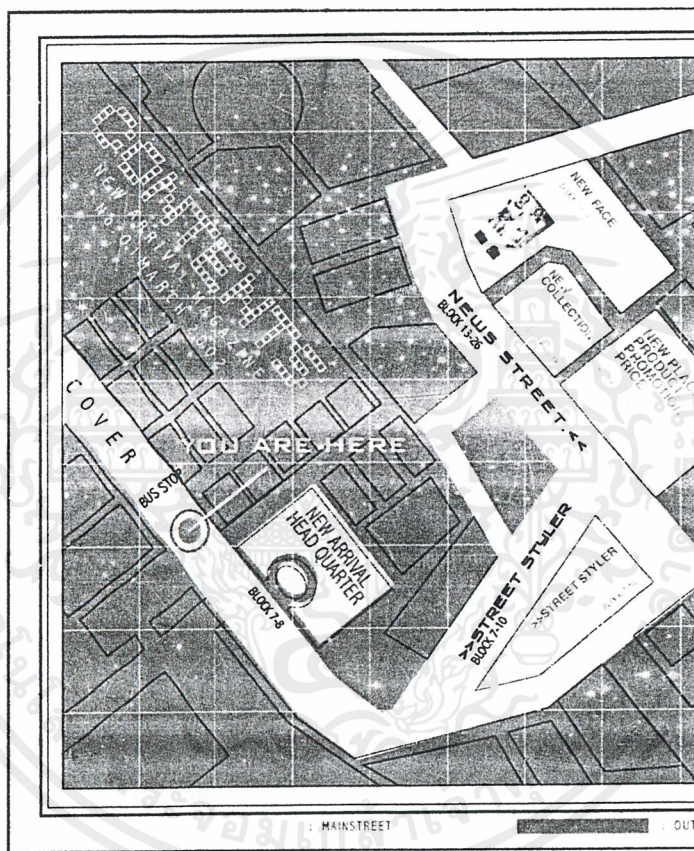
รูปที่ 6 หน้าที่ 3 / หน้า Concept Issue

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 7 หน้าที่ 4 / หน้าสารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 8 หน้าที่ 5 / หน้าสารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 9 หน้าที่ 6 / หน้าคอดัมน์ Street Styler

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 10 หน้าที่ 7 / หน้าคอลัมน์ Street Styler

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PAUL SMITH UK. STREETSTYLE

Sir Paul Smith ปรมาจารย์ของนิวยอร์กและลอนดอนที่เรารู้จักกันดี
ได้ฝากสไตล์อันโดดเด่นไว้ที่ตัวรถมอเตอร์ไซด์ของเขาในรูปนี้
ซึ่งจะช่วยให้คุณได้สัมผัสกับสไตล์ที่แท้จริงของเขา

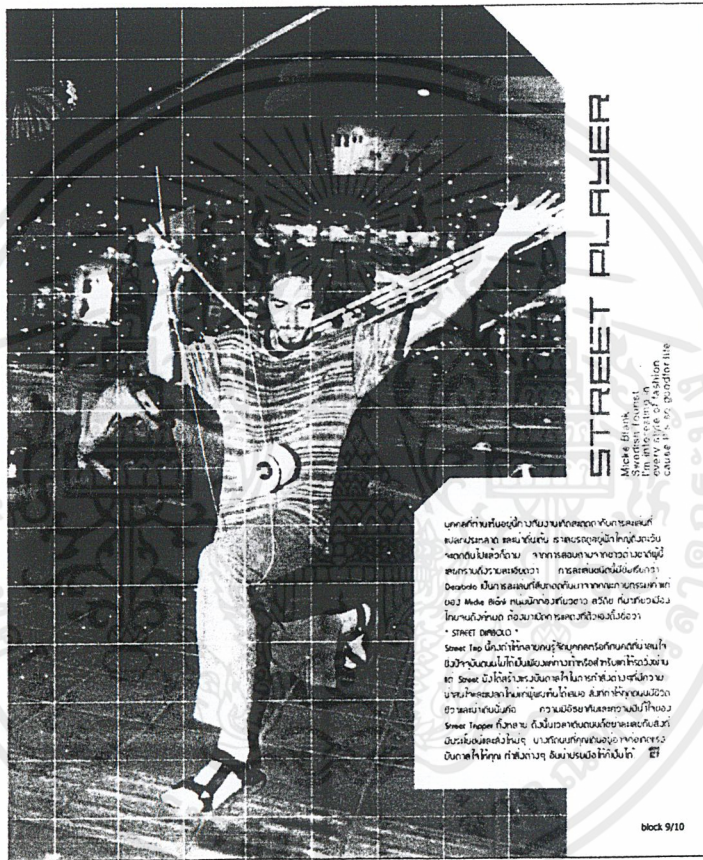
รูปที่ 11
Paul Smith
UK. STREETSTYLE
www.paulsmith.com

ส่วนในการออกแบบของ Paul Smith ที่โดดเด่นกว่าทั่วไป
คือการนำเอาสีต่างๆมาใช้ในการออกแบบในลักษณะที่
หรือใช้สีที่ We and Home เมื่อครั้งกับนักออกแบบได้
แสดงความสนใจในการใช้สีที่แปลกไป มีการออกแบบ
ที่ทันสมัยและสวยงาม
การออกแบบที่ Paul Smith ได้ทำขึ้นมานั้นมีอยู่ไม่
กี่ชิ้นซึ่งในครั้งนั้นก็ได้ถูกนำมาใช้โดยศิลปิน
หลายคนด้วยกัน เช่น Paul Smith

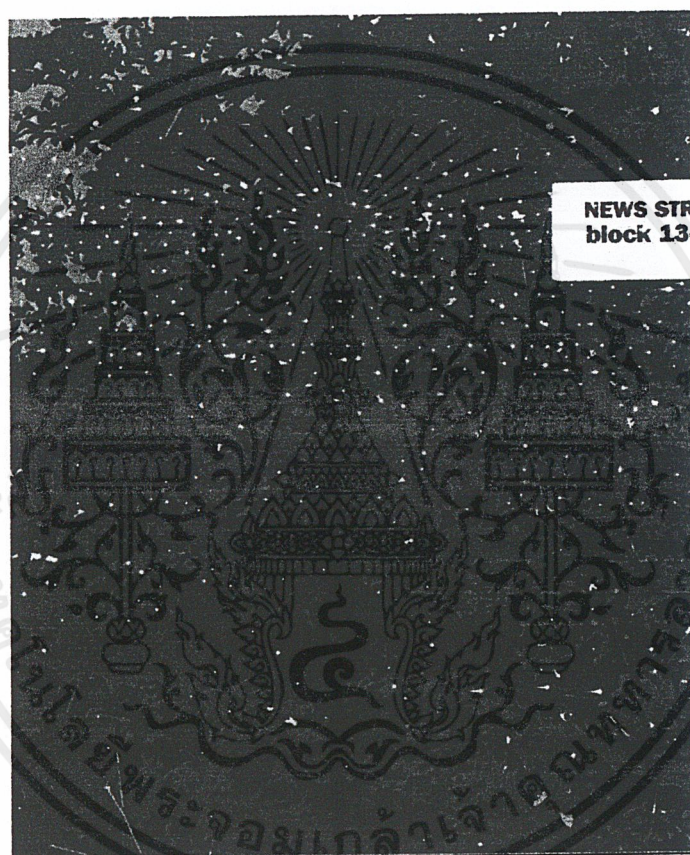
รูปที่ 11 หน้าที่ 8 / หน้าคอลัมน์ Street Styler

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 12 หน้าที่ 9 / หน้าคอลัมน์ Street Styler

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 13 หน้าที่ 10 / หน้า Divider 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 14 หน้าที่ 11 / หน้า Divider 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

DENIM

Denim คือผ้าทอในโรงโม่เส้นด้ายที่ผ่านการย้อมสีด้วยสีย้อมอินดิโก (สีน้ำเงินเข้ม) แล้วจึงนำมาทอเป็นเส้นด้ายเส้นทแยงมุม (หรือที่เรียกว่า Selvedge) และนำมาเย็บเป็นกางเกงยีนส์ (หรือที่เรียกว่า Denim) เป็นที่นิยมมากในหมู่วัยรุ่นและคนทำงาน concept กางเกงยีนส์ที่ลือชื่อมากที่สุดคือ Denim จากเมืองชิคาโกของอเมริกา ซึ่งถูกคิดค้นโดย Levi Strauss และ Jacob Davis ในปี ค.ศ. 1850

+ Denim มีหลายประเภท เช่น Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut, Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut

+ Denim มีหลายประเภท เช่น Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut

+ Denim มีหลายประเภท เช่น Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut

+ Denim มีหลายประเภท เช่น Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut

+ Denim มีหลายประเภท เช่น Denim Straight, Denim Flare, Denim Skinny, Denim Boyfriend, Denim Mom, Denim Boy, Denim Cargo, Denim Jodhpur, Denim Tapered, Denim Relaxed, Denim Bootcut

รูปที่ 15 หน้าที่ 12 / หน้าคอลัมน์ News

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

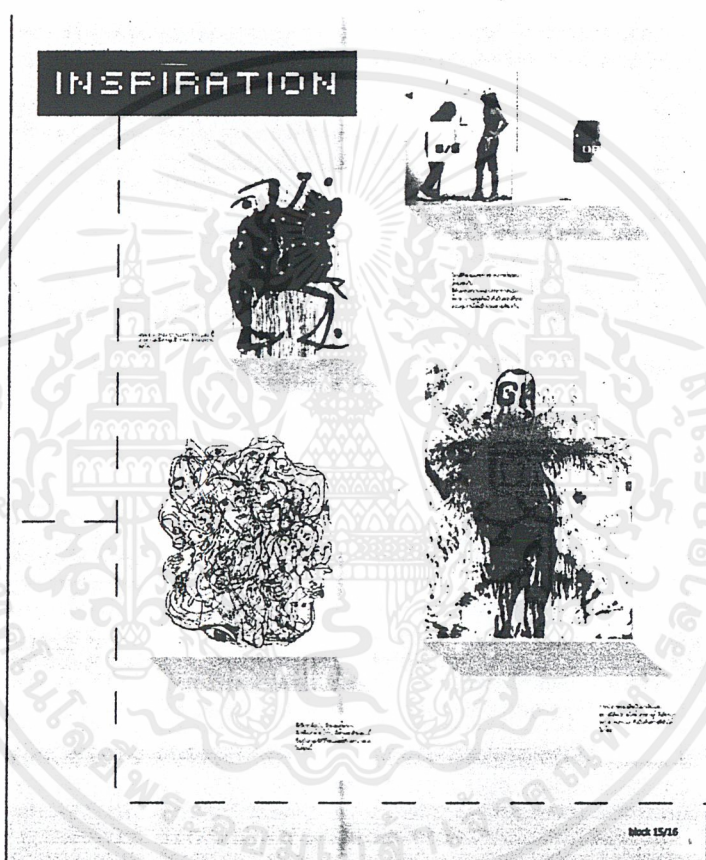
รูปที่ 16 หน้าที่ 13 / หน้าคอลัมน์ News

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

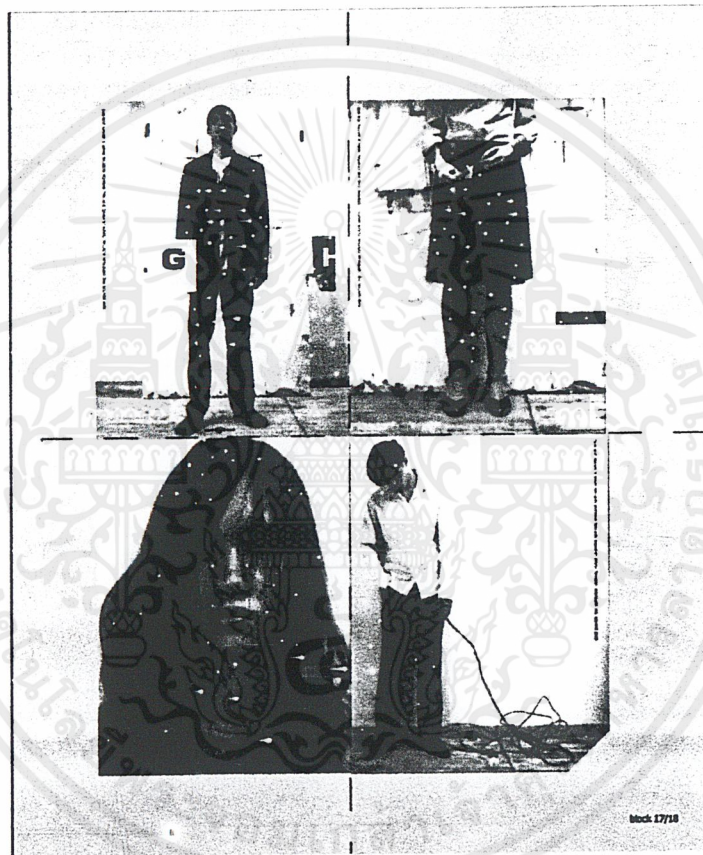
รูปที่ 17 หน้าที่ 14 / หน้าคอดัมน์ New Collection

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 18 หน้าที่ 15 / หน้าคอลัมน์ New Collection

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 20 หน้าที่ 17 / หน้าคอลัมน์ New Collection

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 21 หน้าที่ 18 / หน้าคอลัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

the unfinished embroidery collection

มีบุรุษ นามบุญจวบ
หรือโงะ ตึนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ London ผู้มี
ที่ฝังน คือ การนำเอา concept จากวัฒนธรรมต่างประเทศ
มาใส่ concept ที่เหมาะสม embroidery collection
จึงเป็นการนำเอาวัฒนธรรมที่ต่างไปมา

โดยแนวคิดงานออกแบบที่นำเอา องค์
Graphic Design มาวางไว้ก่อนแล้วค่อย
เลือกสรรภาพที่นำมา
นำมาทำเป็นลายปักบนผ้าที่เลือกสรรมาอย่างดี
มีหลาย ๆ อย่าง อย่างเช่น ลวดลาย
จีน, อินเดีย, ลวดลายตะวันตก, ลวดลาย
พื้นเมือง, ลวดลายที่มาจากธรรมชาติ, ลวดลาย
ที่มีลักษณะเหมือนสัตว์, ลวดลาย
ที่มีลักษณะเหมือนพืช, ลวดลาย
ที่มีลักษณะเหมือนคน

งานออกแบบที่นำเอาวัฒนธรรมที่ต่างไปมา
มาใส่ concept ที่เหมาะสม embroidery collection
จึงเป็นการนำเอาวัฒนธรรมที่ต่างไปมา

การนำเอาวัฒนธรรมที่ต่างไปมา
มาใส่ concept ที่เหมาะสม embroidery collection
จึงเป็นการนำเอาวัฒนธรรมที่ต่างไปมา

the unfinished embroidery collection

Block 19/20

รูปที่ 22 หน้าที่ 19 / หน้าคอดัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

INSPIRATION

แรงบันดาลใจ
 มาจาก ดนตรี London ของบีเทิลฮูสได้แรงบันดาลใจ
 มาจากหนังสือ London magazine ได้แรงบันดาลใจจาก
 2000 magazine ที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก London และ Paris

แรงบันดาลใจมาจากหนังสือ London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจาก ดนตรี London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจากหนังสือ London magazine ได้แรงบันดาลใจจาก
 2000 magazine ที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก London และ Paris

แรงบันดาลใจมาจาก London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจาก ดนตรี London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจากหนังสือ London magazine ได้แรงบันดาลใจจาก
 2000 magazine ที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก London และ Paris

DESIGN AND PATTERNS

การออกแบบเสื้อผ้าของแบรนด์แฟชั่น Cochen ของคุณ
 ที่มาจากแรงบันดาลใจมาจาก London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจาก ดนตรี London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจากหนังสือ London magazine ได้แรงบันดาลใจจาก
 2000 magazine ที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก London และ Paris

การออกแบบเสื้อผ้าของแบรนด์แฟชั่น Cochen ของคุณ
 ที่มาจากแรงบันดาลใจมาจาก London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจาก ดนตรี London ของบีเทิลฮูส ได้แรงบันดาลใจ
 มาจากหนังสือ London magazine ได้แรงบันดาลใจจาก
 2000 magazine ที่ได้แรงบันดาลใจมาจาก London และ Paris

PATTERN SKETCH DESIGN

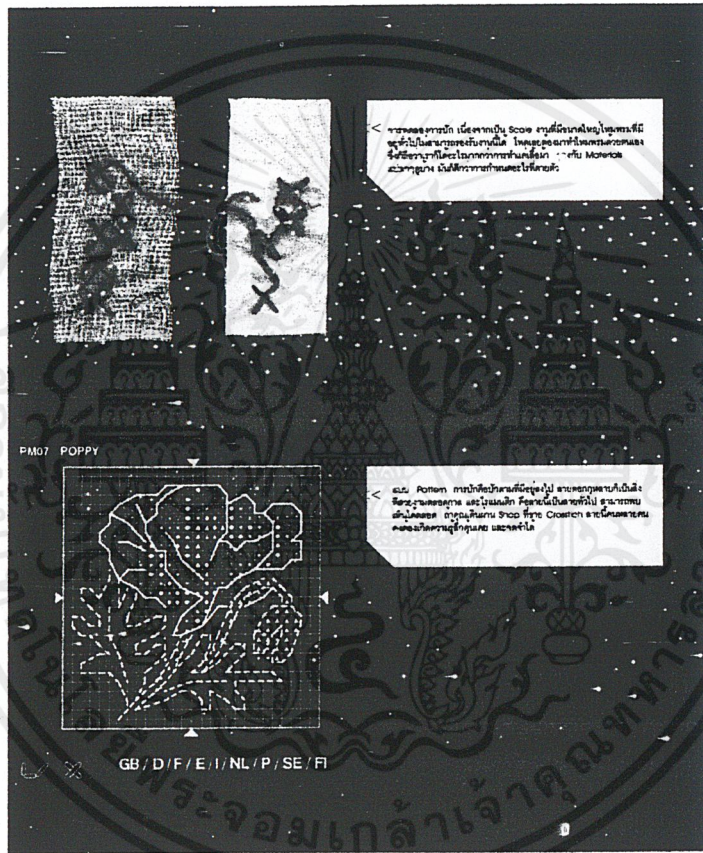
รูปที่ 23 หน้าที่ 20 / หน้าคอลัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 24 หน้าที่ 21 / หน้าคอดัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

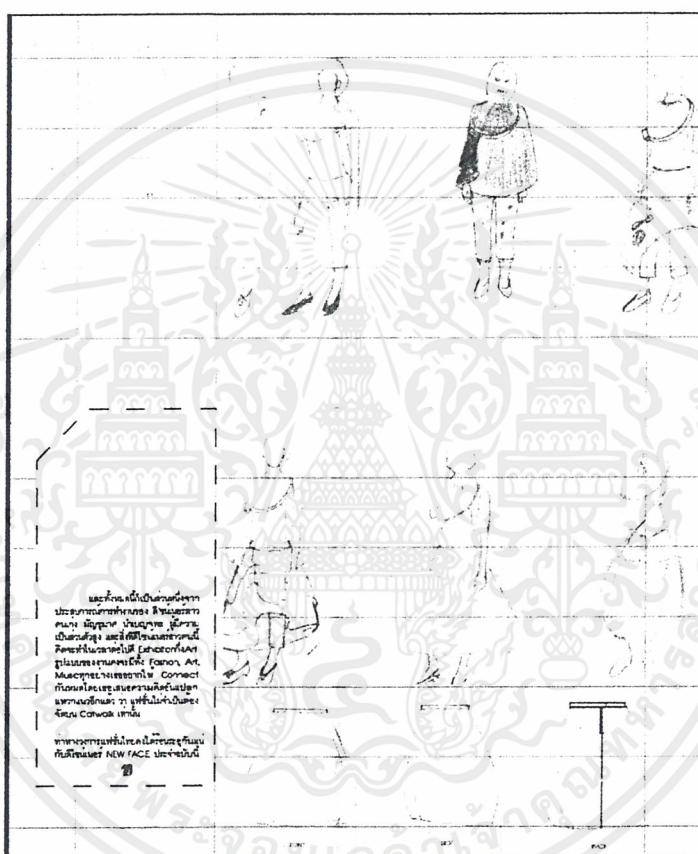
รูปที่ 25 หน้าที่ 22 / หน้าคอตัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

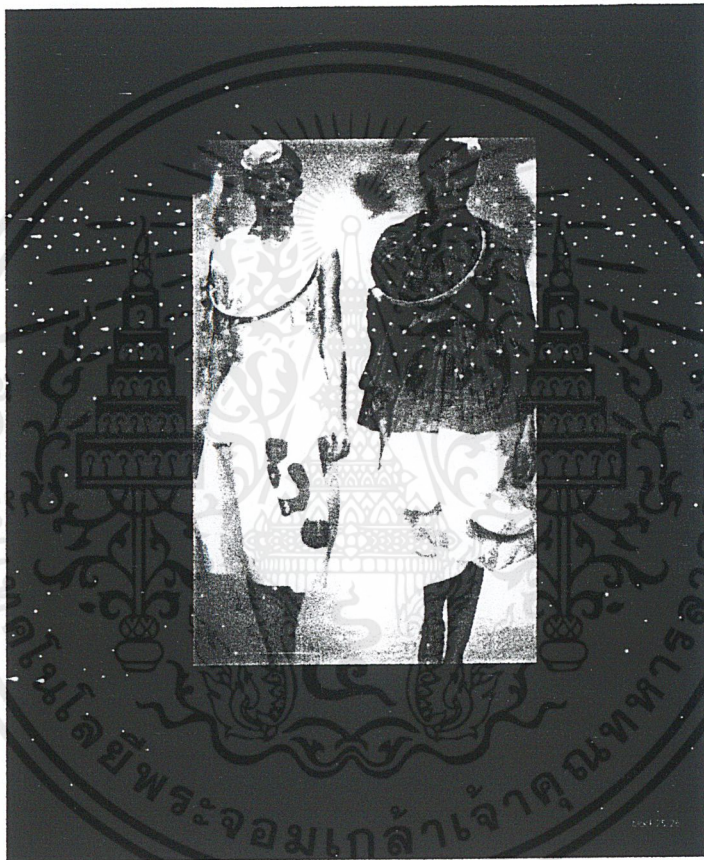
รูปที่ 26 หน้าที่ 23 / หน้าคอถัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

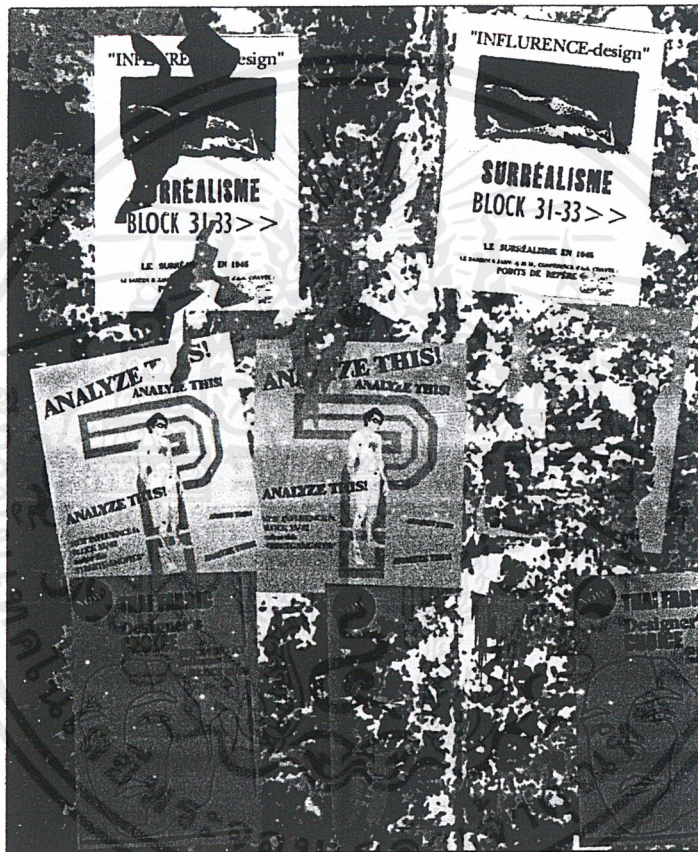
รูปที่ 27 หน้าที่ 24 / หน้าคอดัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

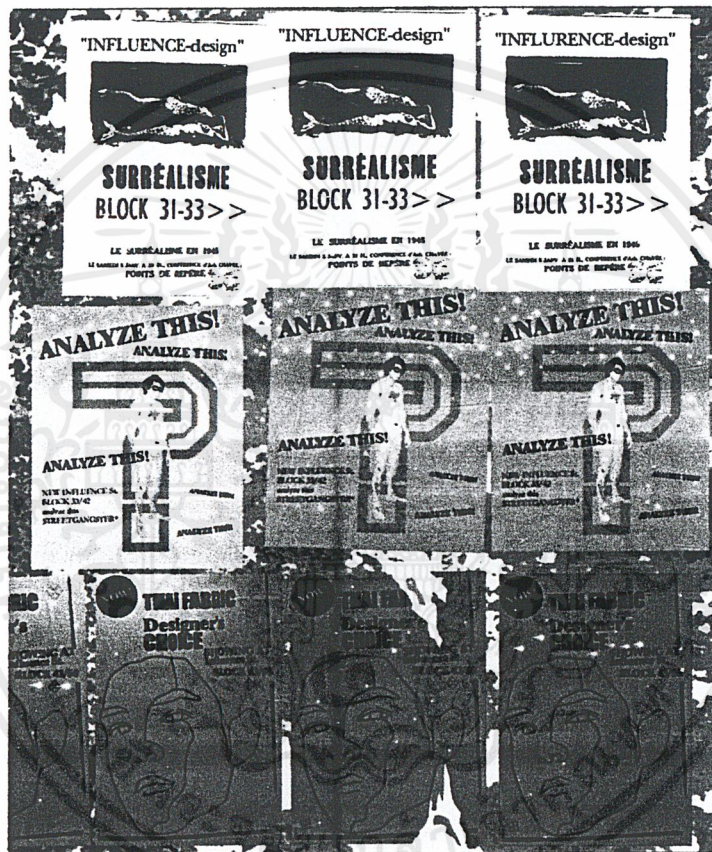
รูปที่ 28 หน้าที่ 25 / หน้าคอลัมน์ New Face

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 29 หน้าที่ 26 / หน้า Divider 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

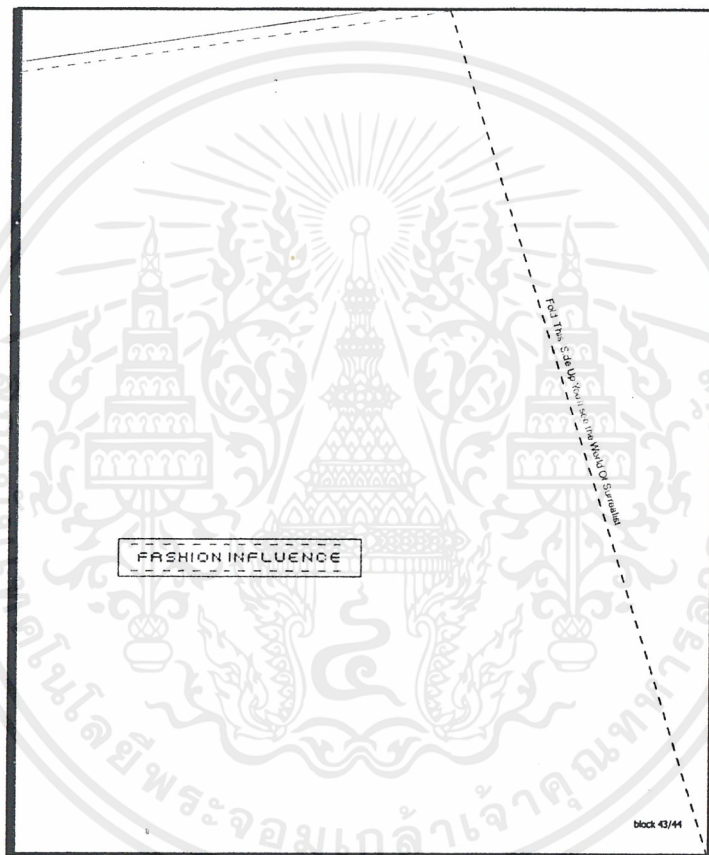
รูปที่ 30 หน้าที่ 27 / หน้า Divider 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

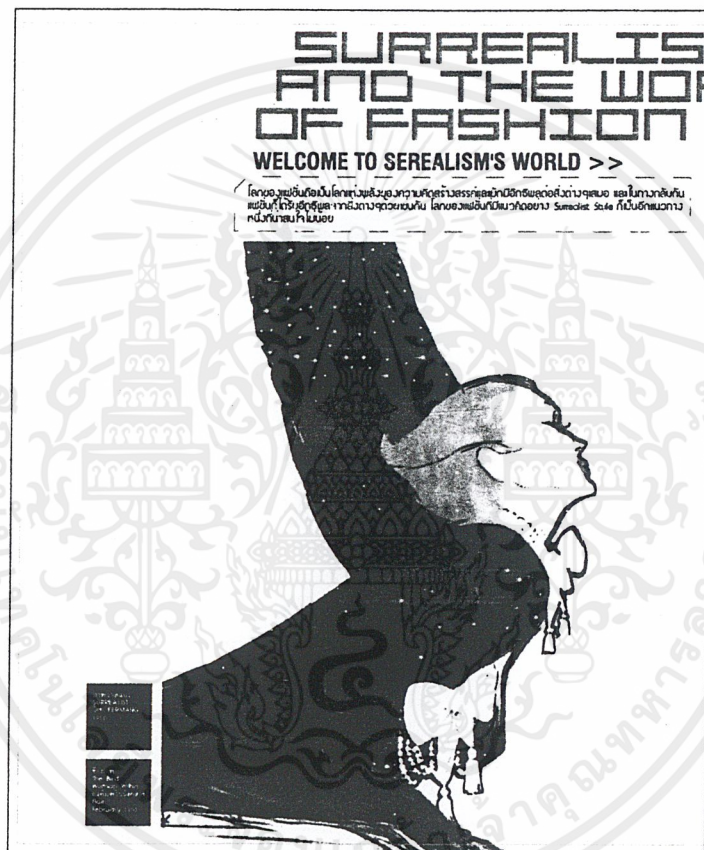
รูปที่ 31 หน้าที่ 28 / หน้าโฆษณา The Body Shop

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

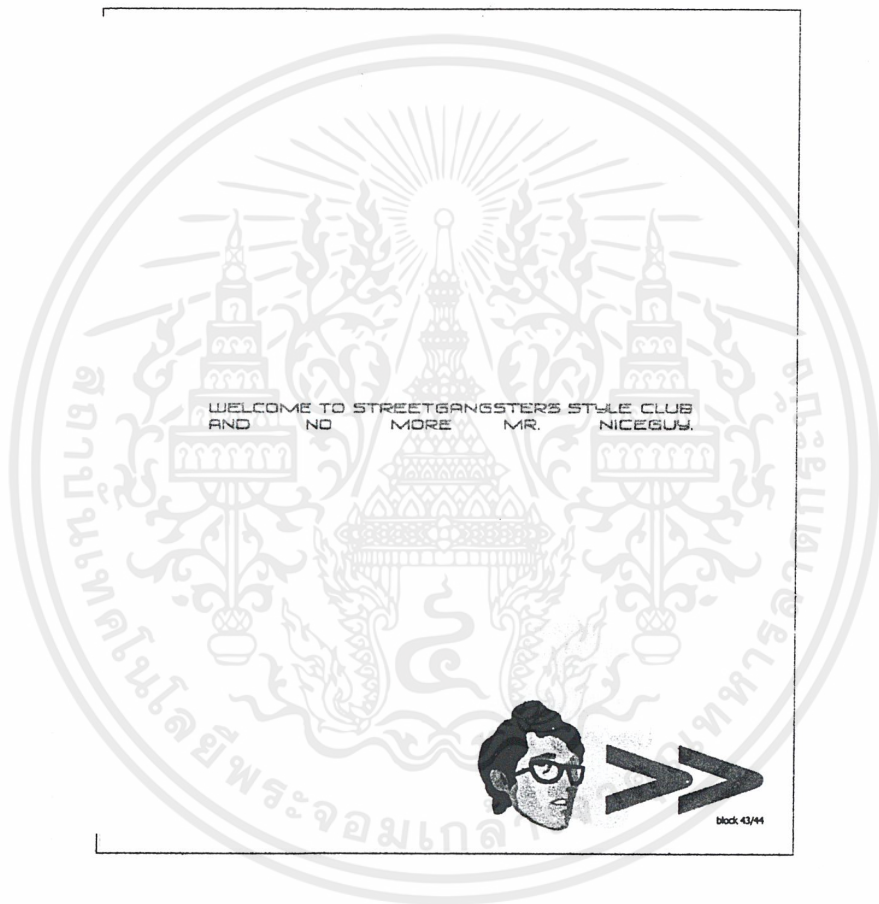
รูปที่ 32 หน้าที่ 29 / หน้าที่คอลัมน์ Surrealism

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 33 หน้าที่ 30 / หน้าคอลัมน์ Surrealism

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 36 หน้าที 33 / หน้าคอดัมน์ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

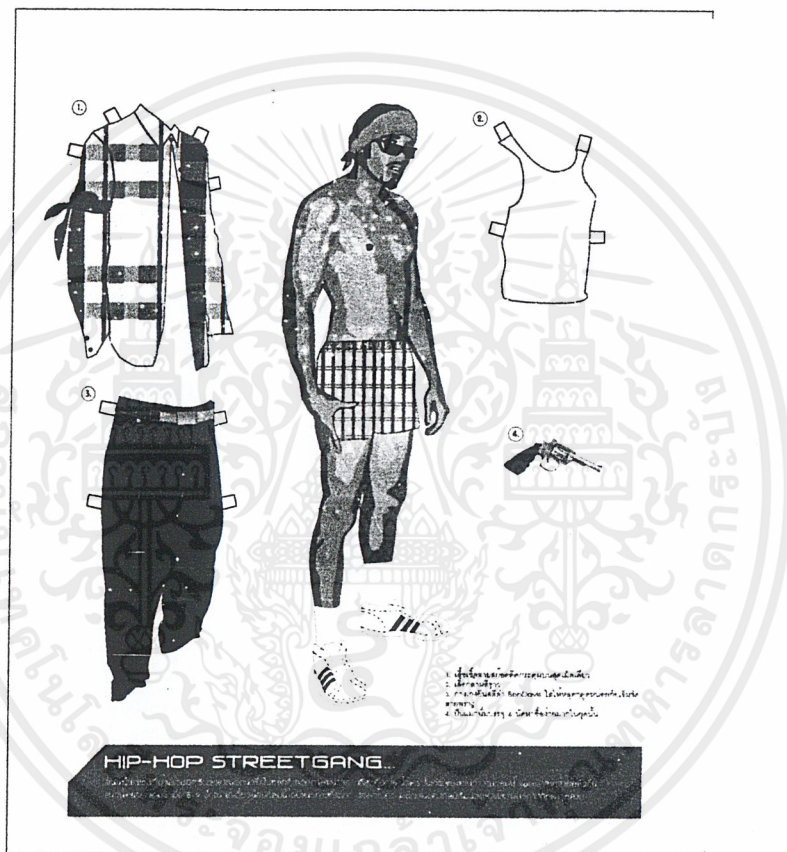
รูปที่ 37 หน้าที่ 34 / หน้าคอลัมน์ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

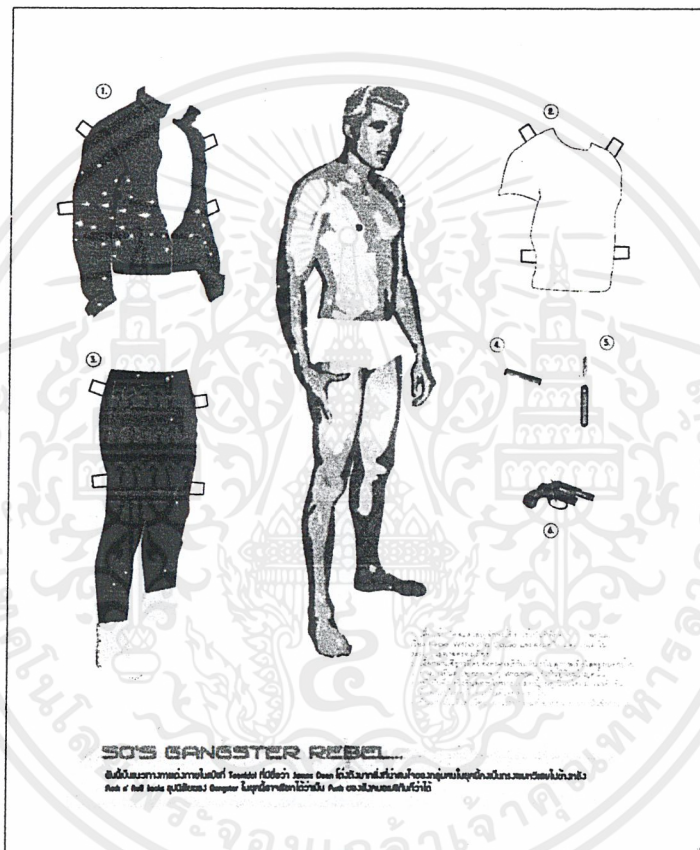
รูปที่ 38 หน้าที่ 35 / หน้าคอถัมน์ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

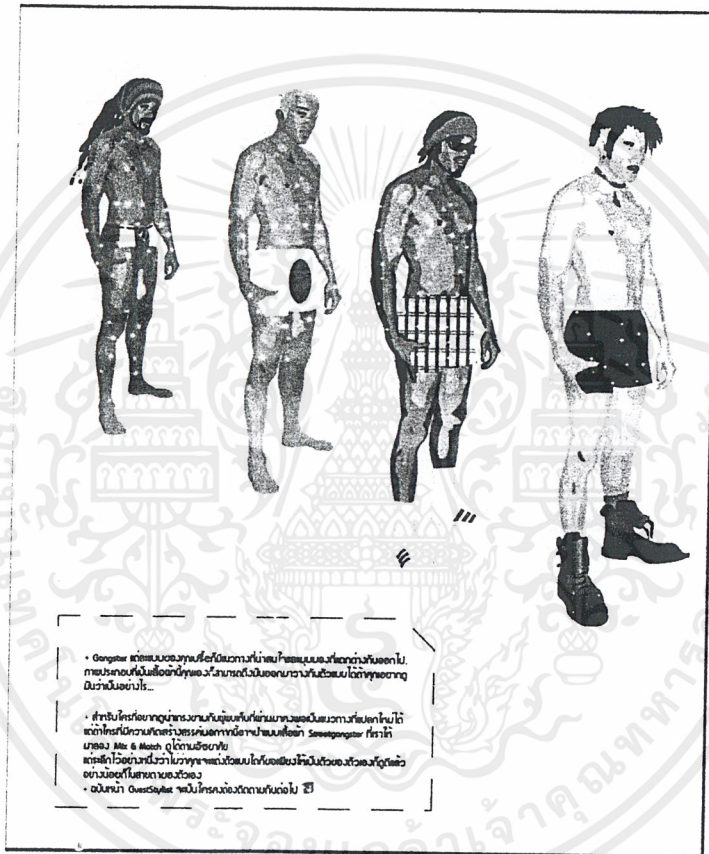
รูปที่ 39 หน้าที่ 36 / หน้าคอดัมน์ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 41 หน้าที่ 38 / หน้าคดีนี้ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

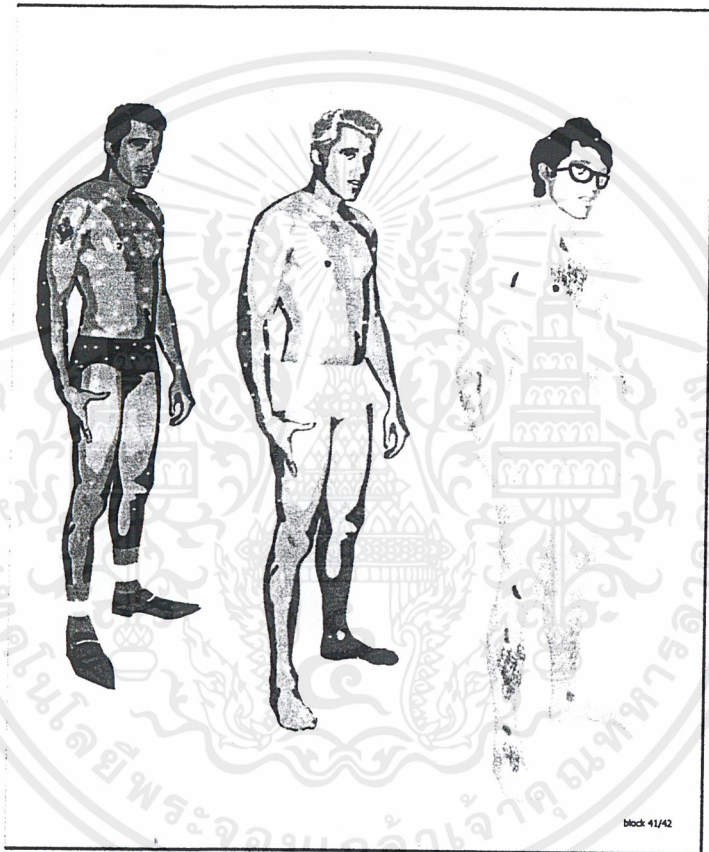
• **Garment** ชุดแบบตะวันตกที่ใส่กันมากไม่เข้ากับขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของไทย
 กระทบต่อค่านิยมอันดีของวัฒนธรรมอันดีของชาวไทยและวัฒนธรรมอันดีของชาติ
 โดยรวมของชาติ

• สำหรับเครื่องแต่งกายที่รวมกันกันมากขึ้นจนกลายเป็นชุดแบบตะวันตกได้
 แต่ที่ใส่กันมากและเหมาะสมกับสภาพอากาศบ้านเมืองคือ **Sarong** หรือ **ผ้าที่**
ยาว 3 เมตร 6 เมตร 9 เมตร ขึ้นอยู่กับ
 วัสดุที่ใช้ในการทำไม่ว่าจะเป็นผ้าไหมหรือผ้าฝ้ายหรือผ้าใยสังเคราะห์
 อย่างดีที่สุดในสภาพบ้านเมือง

• **อุปกรณ์** **Accessories** สำหรับเครื่องแต่งกายนั้นคือ **ผ้า**

รูปที่ 43 หน้า 40 / หน้าคอดัมน์ Analyze This

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

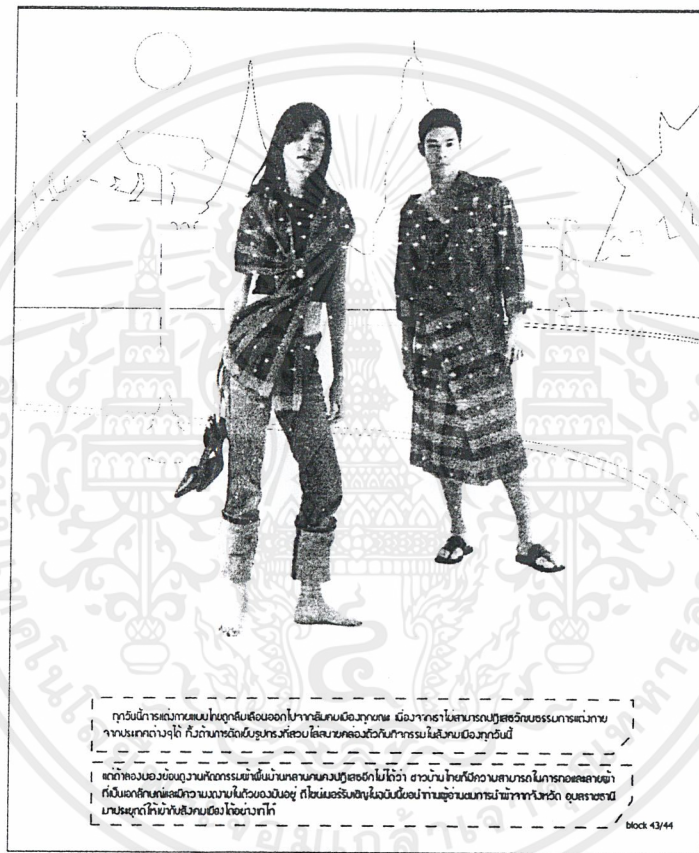
รูปที่ 44 หน้าที่ 41 / หน้าคอดัมน์ *Analyze This*

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

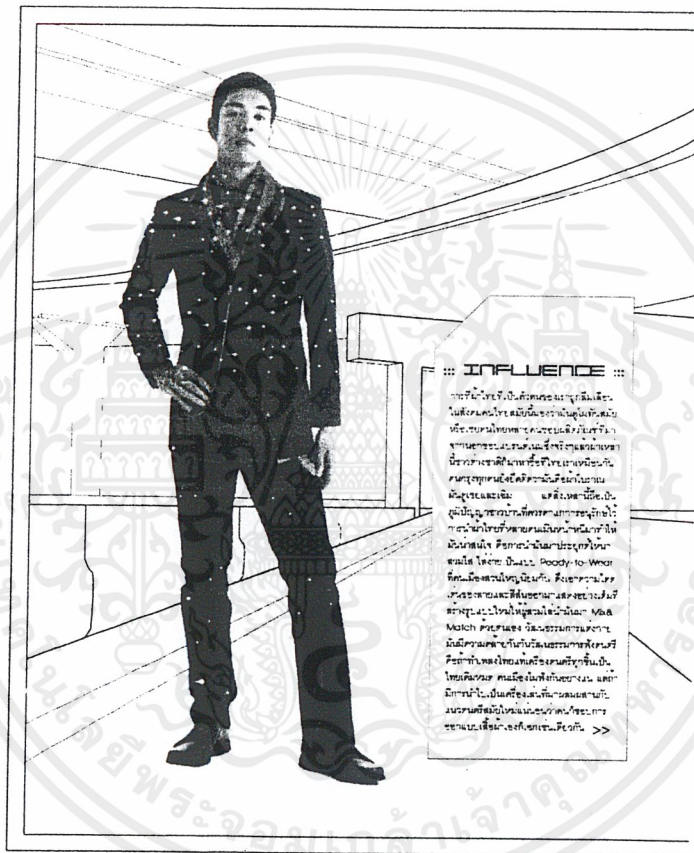
รูปที่ 45 หน้าที่ 42 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

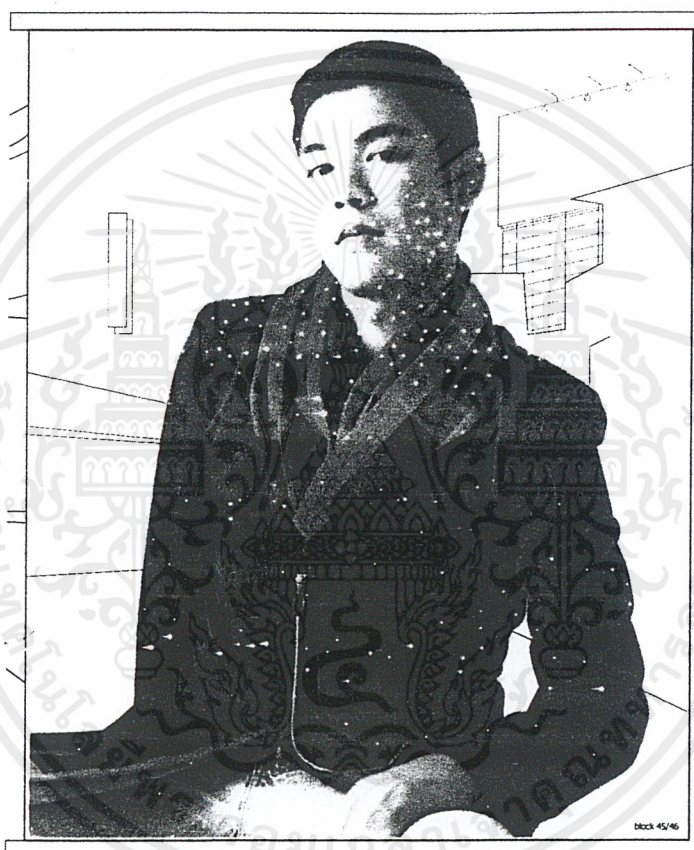
รูปที่ 46 หน้าที่ 43 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 47 หน้าที่ 44 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 48 หน้าที่ 45 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 49 หน้าที่ 46 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

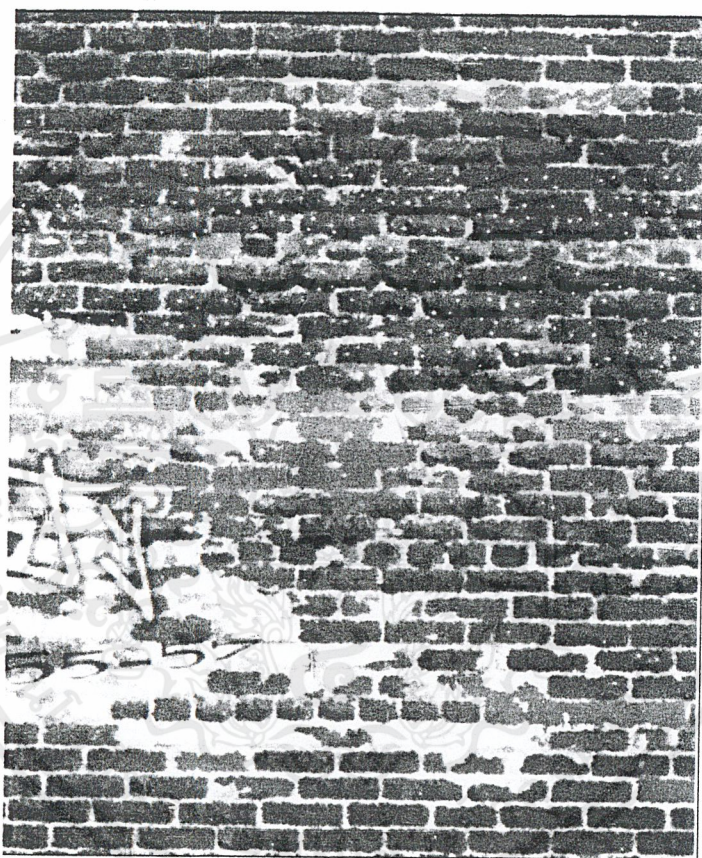
รูปที่ 51 หน้าที่ 48-49 / หน้า Thai Fabric

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

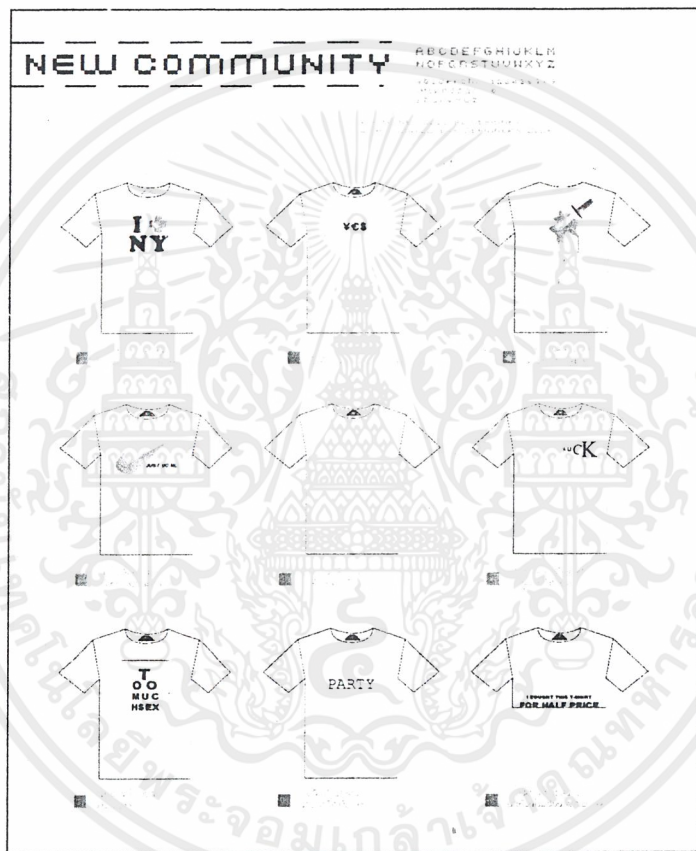
รูปที่ 52 หน้าที่ 50 / Divider 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

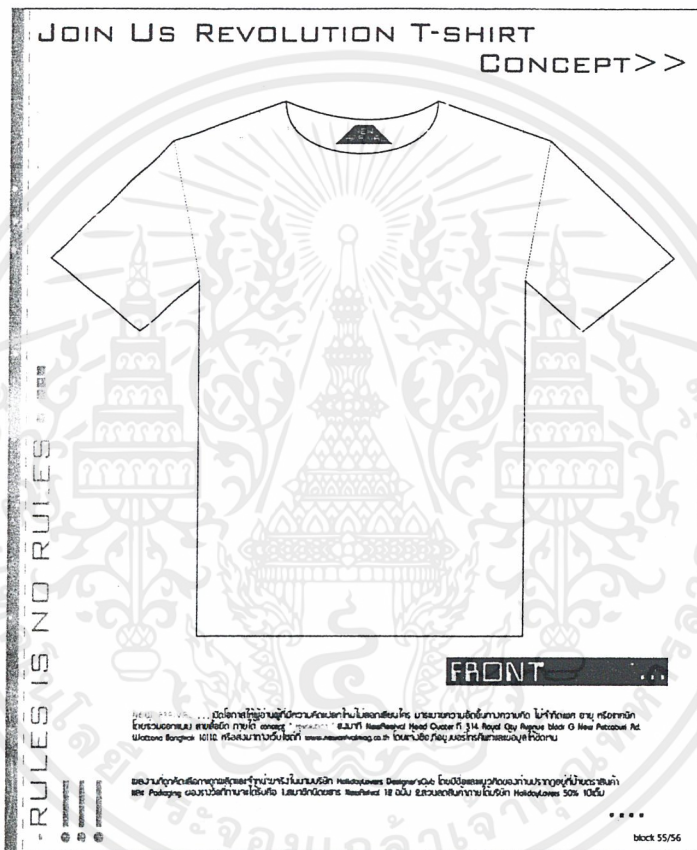
รูปที่ 53 หน้าที่ 51 / Divider 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

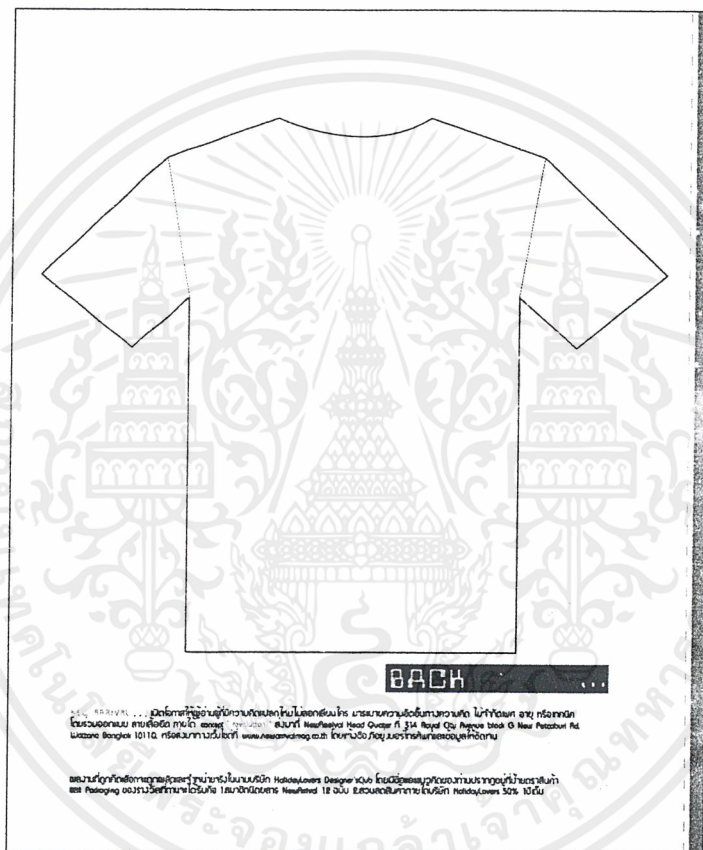
รูปที่ 54 หน้าที่ 52 / หน้าคอดัมน์ New Community

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 55 หน้าที่ 53 / หน้าคอลัมน์ New Community

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 56 หน้าที่ 54 / หน้าคอดัมน์ New Community

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 57 หน้าที่ 55 / หน้า Next Issue

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 58 หน้าที่ 56 / หน้าคอลัมน์ Self - Service

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

STREET HAT THE PATTERN :

LESSON ONE : PATTERN BY [Name]

UP TO YOU :

NEW PATTERN SELF-SERVICE

ขั้นตอนการบริการของพนักงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ
หรือศึกษาถึงความสนใจหรือความต้องการของลูกค้า >>>

- นำกระดาษมาตามเส้นของรูปร่างของหมวก
แล้วตัดตามเส้น และนำกระดาษที่ตัด
ออกมาแล้วพับตามเส้น
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน
- นำกระดาษที่ตัดออกมาวาง
ให้ตรงกัน และเรียงกัน

STREET HAT PATTERN

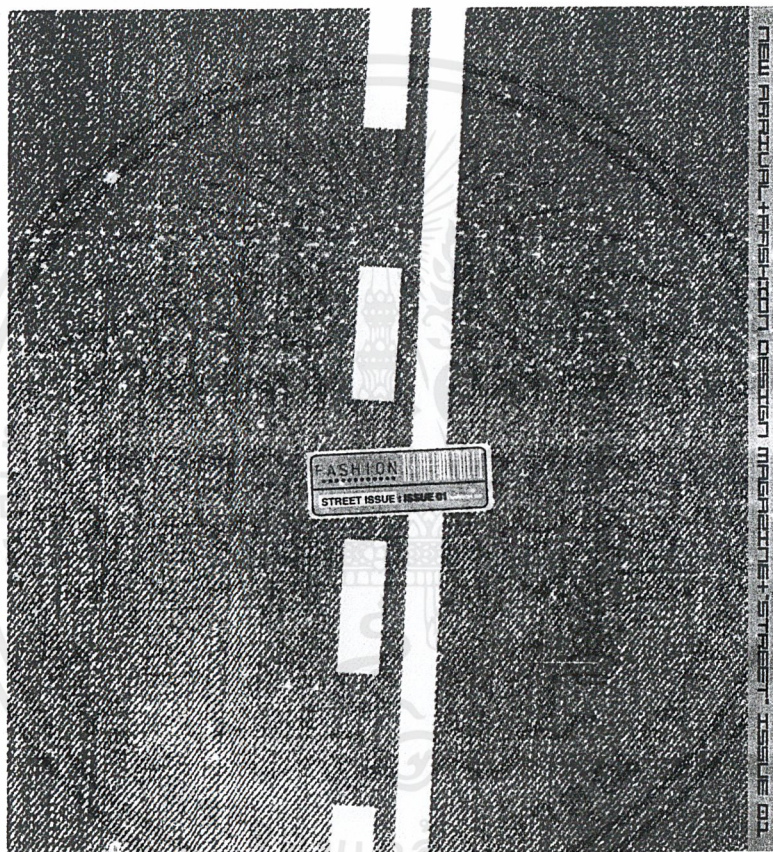
รูปที่ 59 หน้าที่ 57 / หน้าคอดัมน์ Self - Service

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 60 หน้าที่ 58 / หน้าโฆษณา Adidas

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 61 หน้าที่ 59 / ปกหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

วิษณุ สุวรรณเพิ่ม/การจัดหนังสือและนิตยสาร,การตกแต่งต้นฉบับ[Editing} MC.467

นิทรา กิตติยากร ณ.อยุธยา/บรรณาธิการนิตยสาร แอล ประเทศไทย

พีรพงษ์ พงษ์ประภาพันธ์/เอกสารประกอบการเรียนการสอน Binding Design

พีชิต วีรังคบุตร/Teencult นิตยสาร How-To ฉบับเดือนตุลาคม 2000

RICHARD MARTIN/FASHION AND SURREALISM

WWW.AROMATIC.COM

WWW.PAULSMITH.CO.UK

WWW.FTV.COM

WWW.SOHO.COM

WWW.ELLE.COM

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

กฤษฎา ภควัตสุนทร เกิดวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2523 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับมัธยมที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ จากนั้นจึงได้เข้ารับศึกษาต่อที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในคณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาศิลปะศิลป์ระหว่างศึกษาได้เข้าฝึกงานที่บริษัท เกรฮาวนด์ จำกัด ในตำแหน่งกราฟฟิคดีไซน์ พร้อมกันนั้นได้ทำงานด้านการออกแบบควบคู่ไปกับการศึกษา ความสนใจเฉพาะจะเป็นเรื่องการออกแบบกราฟฟิคและแพชั่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้